

TANEČNÍ ROZHLEDY®

Ročník III.

Časopis o soudobém tanci

Číslo 4/duben 1999

<http://www.bod.cz>

Cena 30,-Kč

ISSN 1211-8494

„LETNÍ DNY TANCE“

ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Mezinárodní taneční dílna s tanečním festivalem 3x Modern Dance
Letošní 6. ročník se koná opět začátkem prázdnin: 3.-10. července 1999

✓ **lektori**

Zuzana Bacová (Bratislava - SR), Anna Cygan (Kraków - Polsko), Leona Qaša Kvasnicová,
Jiří Lössl, Jaroslav Langmaier

✓ **praktické taneční semináře**

3 dvouhodinové lekce denně, technika soudobého tance, kontakt, improvizace, jazz

✓ **tři celovečerní koncerty v Roškově divadle, vystoupí**

solisté Bratislavského divadla tance v chor. L.Q.Kvasnicové

Mimi Fortunae Brno

Antares Praha

C - Dance Ústí nad Orlicí

TO ZUŠ Uherské Hradiště

o možnosti vystoupení jednáme s Alenou Peškovou

(choreografka a zakladatelka Post Festum Plzeň)

a Davidem Dvořákem, oba jsou tanečníky divadla J.K.Tyla Plzeň

✓ **dílna je určena převážně neprofesionálním zájemcům**

✓ **ubytování a stravování zajištěno v Domově mládeže SPŠT**

čtyřlůžkové pokoje se sprchou a WC

✓ **cena**

2000,- Kč

v ceně je ubytování, stravování, vstup na všechny praktické i teoretické semináře,
koncerty v Roškově divadle a přidružené akce

✓ **pořádají**

IPOS ARTAMA Praha,

Sdružení příznivců regionální kultury REGIKA,

Taneční sdružení EVA

✓ **dotazy zodpoví**

Iva Švarcová, Křesomyslova 7, 140 16 Praha 4 - Nusle

tel.: 02 - 61 21 56 84 až 7, fax.: 02 - 61 21 56 88

✓ **blíže informace podá též Eva Veverková, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí nad Orlicí**

tel.: 0465 - 52 50 87

✓ **přímou organizací a evidencí je pověřena Dana Chládková,**

sdružení příznivců regionální kultury REGIKA,

Na Větru 787, 563 01 Lanškroun

sem také směrujte své přihlášky!!!

Úvodníček

Vážené učitelky ZUŠ,

chystáte se na celostátní přehlídku? Jakou? Mám na mysli celostátní soutěž (přehlídku) TO ZUŠ, která by měla proběhnout příští rok. Vzpomínám velmi živě na poslední soutěž, která leckde rozproudila zajímavou diskuzi, škoda jen, že nedošlo, až na zcela ojedinělé případy, k publikování připomínek k této akci. A že jich bylo! Jenže ono taky tenkrát nebylo publikovat kde - co jsem si dal práci s článkem do přílohy Harmonie - Taneční listy a článkuček stejně letěl do redakčního koše...

Úmyslně volím spíše slovo soutěž, protože vycházím z přirovnání k probíhajícímu kláním ZUŠ - letos probíhá po třech letech soutěž v exponovaných hudebních oborech (hře na klavír, na housle, na kytaru). Hodnocení oproti hře na výše uvedené nástroje je v tanečním oboru mnohem složitější - co žáci umí se dá snadno vysledovat, ale co potom, když jsou všichni relativně stejně připraveni. Nastává největší problém: Ohodnotit správně tvůrčí složku díla.

Těším se na Vaše připomínky, pošlete nám Vaše názory, jen diskuzi na veřejném fóru můžeme dosíci nějakého zlepšení anebo naopak zakonzervovat současný stav, pokud vyhovuje. Vaše dopisy rádi otiskneme.

Mirek Němec

Mimi Fortunae Brno u kulatého stolu

Výlet do Brna se podařil skvěle. Za soubor Mimi Fortunae nás přivítala v sobotu dopoledne Radka Kulková poblíž známého knihkupectví Barvič, kde jsme se sešli a potom už hurá do cukrárny. Tam na nás čekali další zástupci souboru - Michaela Blažková (její miminko bylo pro tu chvíli doma v opatrování otce), Hana Smičková - Látalová a Slavoj Látal.

Protože před rokem jsme na tom samotném místě dělali rozhovor s Michaelou Blažkovou a dvěmi členy souboru, dnes dostala jako první slovo Hana Smičková - Látalová:

• *Pokud vás čtenáři Tanečních rozhledů neznají - mohla byste představit sebe, eventuelně vaši kolegyni?*

Hana Smičková - Látalová: „Jsem zakladatelkou Mimi Fortunae, pracuji se souborem asi čtrnáct let. Poslední dva roky se mnou dělá Míša, protože stárnu a potřebujeme mladou krev a novou „sílu“. Radka Kulková je naše vedoucí pedagožka. Pro nás je velkou posilou, protože konečně máme vlastního klasikáře - vždycky jsme si klasikáře totiž museli půjčovat na různých školách nebo v divadlech. Radka pro nás dělá celou organizaci nejenom klasiky, ale výuky jako takové - takže jsme soběstační.“

• *Co vaše práce?*

Hana Smičková - Látalová: „Po nějaké době jsem se pustila zase do většího projektu. Bude to naše nová premiéra, o které se můžeme pobavit, protože všeobecně o nás jako o souboru už jste v časopise psali.

Měla jsem vždycky sen - udělat choreografii na české písničky, ne na cizí hudbu. Jsou to staré lidové písně udělané Spirituál Kvintetem, Nohavicou ... pro příklad: Možná znáte jeho píseň „Až to se mnou sekne“. Ta tam bude a ještě jiné. Další budou zpracované skotské balady, ale v českém projevu. Když jsme u folklóru - dneska se pořádně neví, jestli jsme Slované nebo Keltové. Musím říci, že po zkušenostech minulých let my jsme tedy raději ti Keltové. České lidové i skotské lidové, zpívání český, budou v našem programu vedle sebe. Myslím, že to vyjde dobře, že se to „netluče“. Tohle uskutečnit byl vždycky můj sen a vlastně jsem čekala na lidi, kteří mi to technicky budou schopní zatančit. Až bude vychovaná skupina „modernějších“ tanečníků. My jsme samozřejmě

dříve měli svoje chyby, protože moderní balet pomalu začínal a do Brna se moc nedostával. Jezdili jsme sice za tancem do Prahy, ale tak dvakrát za rok, víckrát se nedalo. Vařili jsme z toho, co jsme měli. Nicméně jsme bojovali a dokázali jsme i dříve přes některé nedostatky udělat věci, o kterých část české poroty choreografické soutěže řekla „ano“ zatímco cizinci se k nám přímo vrhli s gratulacemi.“

• *Řekněte mi něco o vaší choreografické minulosti, eventuelně současnosti.*

Hana Smičková - Látalová: „Před několika lety jsem se s mými choreografiemi probíjela do profesionálních soutěží. Hodně mi pomohl šéf brněnského baletu Zdeněk Prokeš, když jsem se tenkrát přihlásila do choreografické soutěže. Sice mi řekl: Vy nemáte profesionální vzdělání a profesionální soubor - ale pánové nad tím dumali a vymysleli velmi pružnou věc - že totiž choreografem je ten, kdo pravidelně tvoří. Což se u mě dokázat dalo. První rok jsme ale dostali pouze cenu za povinnou choreografii, vlastní dílo zůstalo nepochopeno. Pravda, my jsme je považovali za vrchol všeho, takže jsme byli samozřejmě nešťastní.

O dva roky později jsme se vrátili na soutěž s choreografií, která se jmenovala Slova. Ve Slovech jsme využili, že tanečníci na scéně kromě tance sami mluvili - mluvili ale v umělém jazyce, který nebyl daný. Zvuky vyjadřovali své city. Šlo o boj mlčící většiny a prosazující se mluvící skupiny - co bude lepší se nevyřešilo, protože to nevyřešily ani lidské dějiny. Byla to docela i legrace, protože když jsme vystupovali v Galavečeru mezinárodní soutěže, do které se Slova dostaly, tak když jsme odešli ze scény, probíhající kolem vrátnice se nás ptali, jestli už skončil „ten norský soubor“.

Slova dostaly cenu za choreografii. Takže jsem se etablovala v určité rovině a víceméně mi bylo dáno najevo, že je neetické, abych šla se svými choreografiemi do amatérských soutěží a nemohu ani do té profesionální, protože tam jak jednou někdo vyhraje, podruhé se nemůže zúčastnit.

Slavoj Látal, Radka Kulková, Hana Smičková - Látalová a Michaela Blažková z Mimi Fortunae

Foto: BoD

Fotografie na titulní stránce:
Taneční divadlo Heleny Machové - Stromy života
Foto: BoD

Máme poslední obor, kam můžeme a to je inscenační soutěž. To jsou profesionální soutěže, které se střídají v průběhu tří let - soutěž choreografická, interpretační a inscenační. Do té je přihlášena naše nová premiéra.

Až Michaela bude moci, bude dělat choreografie, Radka Kulková nám už udělala jednu krásnou na vánoce... - já bych chtěla, aby se soubor účastnil i neprofesionálních celostátních přehlídek, aby byl vidět.

Chtěli bychom letos přihlásit Balady.“

• *Co činnost souboru?*

Hana Smíčková - Látalová: „V moderně jsme jeli rok ze svých starých věcí. Zjistili jsme, že moderna je krásná věc, ale na to, abychom soubor uživil...? Je krásné udělat velkou choreografii pro dvacet lidí, jenže obléci dvacet lidí, udržovat jejich stav, mít pro ně sály, zázemí, udržovat technické vybavení souboru... To stojí hodně peněz a na to modernou nevyděláte. Máme proto ještě druhý obor - historické tance. Těm jsme se v uplynulém roce a půl věnovali, abychom udělali repertoár od Keltů, přes gotiku, renesanci, máme empír, jenom baroko nám ještě visí „ve vzduchu“, snad něco uděláme letos na podzim. Je potřeba mít k dispozici pro nabídku celou škálu historických tanců. Díky tomu, že jsme moderní soubor, tak tyto tance nejsou rekonstrukce, jsou to choreografie na historickou hudbu. Tance jsou i divácky atraktivní, protože na rozdíl od historických souborů, které mají jen holky, my jsme půl na půl, pánové a dámy. Dovedete si asi představit, když se řekne gotika - samotné holky nedokáží udělat hospodu z té doby. Nemůžeme si, co se týká historických tanců stěžovat, že bychom nehráli. Naopak jsme v situaci, kdy už musíme odmítat, protože skutečně nemáme tolik času, abychom vše pokryli.

Nepřestanu být vděčná jednomu brněnskému režisérovi, který mi řekl: „Modernu děláte nádherně, ale neměli byste zapomínat na historii.“ My jsme začínali historií, jenže pak jsme byli nadšení modernou a všechno šlo pryč. On nám řekl, že jestli budeme někdy schopni dělat historické tance, že se nám to vyplatí. Po těch letech musím říci, že měl pravdu. V historických tancích odehráme zhruba čtyřicet představení ročně, což je na těleso našeho druhu opravdu hodně. Lidí musí být někde „normálně“ zaměstnaní, aby se uživil.

No ale hlavní snahou a bonbónkem pro nás je moderna. My vždycky říkáme - historií se výborně pobavíme, akce jsou skvělé, ale děláme to proto, abychom se mohli věnovat moderně.

• *Děláte taneční divadlo?*

Hana Smíčková - Látalová: V podstatě nevím, jestli vůbec máme věc na repertoáru, kterou bychom mohli nazvat „dance for dance“. Proto si také říkáme „taneční divadlo“. Chceme naší práci divákům něco říci. Víme, že je to příjemné pro diváka a je to příjemné pro nás. Kritika by někdy radši možná viděla abstraktnější věc, ale to je věc kritiky... Člověka kritika potěší, ale! Na moderní tanec podle mě vůbec neexistuje kritika, alespoň v Brně je to zoufalé. Řekla bych, že tady tzv. kritika běží naprosto podle subjektivních názorů.

Nakonec - důležité je, aby byl spokojený tanečník, protože když je v pohodě, tak dokáže vyjádřit obsah a když dokáže tanečník „se vyjádřit“, tak divák pochopí - a o to jde.“

• *Nemáte pocit určité odštěpenosti od Prahy, nemrzí vás, že nevystupujete ve známých divadlech?*

Hana Smíčková - Látalová: „To víte, že mrzí. Jenže to je problém. Kdybychom si divadlo v Praze chtěli najmout, řekneme teoreticky, že bychom na to sehnali sponzora a šlo by to. Nemusíme se bavit o otázce peněz, to

je v Brně stejné, tady bych za Divadlo bratří Mrštíků dala třeba 50000,-. Hrozná pro nás ale je, že bychom museli mít v Praze člověka, který by nám tam dělal celou propagaci. Hrát jen proto, abych byla v Praze a riskovat prázdný sál, kvůli chybící propagaci - to nejde.

My jsme hráli v Praze nedávno na festivalu Down Side Up - to byl třídení festival, my jsme tam dávali představení „Ptáci“. Nebylo to špatné, byla tak půlka hlediště a ti, co tam byli nám udělali atmosféru, ale nebylo to ono.“

Michaela Blažková: „Nebylo to ono, bylo poznat, že propagace byla slabá. Dva týdny před představením jsme zjistili, že akce nebyla na žádných vývěskách, na žádných seznamech divadelních představení...“

Slavoj Látal: „Já mám zkušenost s Prahou jednu, ta se mi ale několikrát zopakovala. To znamená - objednejte si divadlo, zařídte si propagaci a potom se modlete, aby některá agentura vůbec vzala vaše lístky. Dál k tomu nemám co dodat. Oni mi doslova dávají najevo, vy z Brna sem nelezte, vůbec nás nezajímáte... Pravda, je v Praze „v tanci“ pár slušných lidí, kteří nám fandí, abych byl konkrétní, třeba pan Schneider...“

Vždycky jsem tvrdil, že pragocentrismus je blbost. Pochopil jsem na své kůži, že to blbost není. Normálně můžeme hrát v Litvě na festivalu, nebo v Indii pro ambasádu, ale nemůžeme hrát v Praze, protože se s námi v Praze nikdo vůbec nebaví. Pražáci jsou tak nabubělí a přerostlí svoji chytrostí, že se ani nesníží k tomu, aby se podívali, jestli náhodou nemáme dobrou hru...“

Hana Smíčková - Látalová: Mrzí nás to, protože když hrajeme jinde, přijdou lidi. V Brně už tolik let po sobě vždycky diváci přijdou. Problém je v malém městečku, kde přijde pár diváků, ale tam to beru. Nakonec je příjemné překvapení, když nečekáte ale vůbec nikoho, mít v nějakém malém městě půlku sálu. Dobře jsme se například uvedli v Krnově, kam dokonce z Opavy vypravili autobus na naše představení a divadlo bylo plné. Mimo Prahu nám to jde, v Praze to nejde. Teď jsme sice měli jednu zajímavou nabídku do Prahy na festival Mezi mosty, ale už jsme měli nasmulované na tento termín něco jiného.“

• *Když jsme u pragocentrismu, vyjezdíte do Prahy na víkendové semináře do Tanečního centra - jak vnímáte problém pragocentrismu vy?*

Radka Kulková: „Obecně ten problém v Praze je, ale kdybych měla konkrétně mluvit o panu Schneiderovi, on se snaží prosadit v rámci možností do Prahy, co jde. Ale v globálu Praha je svoje a nikoho jiného dovnitř nechce pustit. Ten pocit asi nebude mít jenom náš soubor.“

Hana Smíčková - Látalová: „Ani svět není tak uzavřený jako Praha.

Nějakou dobu jsme ještě probírali téma Praha versus zbytek republiky, pro mimopražáka vděčný námět. V podstatě jsme se shodli, že řada lidí je v Praze fajn, proč ne? Problém ovšem nastane při faktické organizaci koncertu - pokud si má soubor financovat vše od a do zet (doprava, pronájem, propagace aj.) prodělá kalhoty.

Protože nejméně ze všeho jsem znal Radku Kulkovou, další otázka patřila jí:

• *Řekněte nám něco o sobě.*

Radka Kulková: „Jako čtyřletou mě maminka dovedla do pohybových kursů a u tance jsem zůstala dalších 18 let. Po kurzech jsem chodila do LŠU. Ze začátku jsem nenáviděla klasiku, jako asi každé děcko, potom mi ale došlo, že klasika je základem ke všemu.

Uměleckou školu jsem dochodila v Praze. Potom moje bývalá učitelka si zařídila tady v Brně - Bystřici soukromou školu. Říkala - já na tebe počkám, až se vrátíš, budeš tady učit. A tak to začalo. Ještě před rokem jsem učila

Mimi Fortunae - chor.: Carmina Burana

Foto: archiv Mimi Fortunae

Mimi Fortunae - chor.: Carmina Burana

Foto: archiv Mimi Fortunae

Mimi Fortunae - chor.: Carmina Burana

Foto: archiv Mimi Fortunae

Mimi Fortunae - chor.: Carmina Burana

Foto: archiv Mimi Fortunae

na dvou soukromých školách, teď už jenom na jedné, na taneční škole Danza manželů Jančových. Učím žáky od čtyř až do osmnácti let.“

• *Jak jste se dostala k Mimi Fortunae?*

Radka Kulková: „Šla jsem po městě a vidím letáček na konkurs a říkám si, že bych to zkusila? A vidíte, jak to dopadlo.“

Michaela Blažková: „Konkurs byl zajímavý. Přišla spousta holek, některé načesané a namalované odpadly, když zjistily, že se nejedná o disko. Některé holky jsme znali z kursů, takové ty naše stálice. Radka byla úplně nová. Když jsme dělali technickou část, chytala se, když jsme dělali improvizaci, chytala se. Tak jsme si řekli - safra, ta už něco určitě dělá. Potom když jsme se každé uchazečky začali ptát, co má za sebou, když nám to Radka začala vyjmenovávat, jsme se téměř začali divit, co u nás chce. Ale Radka, že ano. Jenom jsme se ještě dohodli, jestli bude vedle všeho „stíhat“, protože máme zkoušky třikrát týdně plus víkendové soustředění a celé léto jezdíme na akce... Ale Radka říkala, že to chce dělat, protože když pořád někde učí, taky si chce vedle toho zatancovat.“

Radka Kulková: „Jsem člověk zvyklý na pracovní stress, jak stress nemám, je mi z toho až špatně. Tento týden jsou u nás v Brně jarní prázdniny, týden neučím, já z toho budu za chvíli vedle. O velkých prázdninách máme sice soustředění, taneční tábor, tancujeme s Mimi Fortunae, ale přece jenom mi děti po čtrnácti dnech začnou chybět. A to se v červnu těším, že už je neuvidím.“

Michaela Blažková: „I na mě stress působí stimulačně. Jsem na mateřské dovolené - nechodím do práce, ale mám 24 hodin denně na starosti

mimino, někdy mi den připadá delší než 24 hodin. Kuba má už půl roku, ale pořád je ještě mimino, navíc dělám k novému představení kostýmy, od návrhů po střihání, ušítí. Člověk si to promýšlí, říká si času dost, mám ještě čtyři měsíce, tři, dva, ještě jeden a pak se mě loni povedlo, že jsem poslední kostým došivala těsně předtím než soubor odjížděl na vystoupení s „renesancí“. Půl hodinu před odjezdem.“

• *Co byste označily za taneční dominantu roku, za událost roku?*

Radka Kulková: „V Praze asi Mezinárodní týden tance, i když vzhledem k tomu, že učím na plný úvazek, je pro mě problém se tam dostat. Pro Mimi Fortunae je to asi to, že jsme vydrželi ten časový tlak - je toho opravdu moc, v létě každý víkend na hradech, festival Hradní bašta... Sice je to zábava, člověk je ale utahaný, protože chybí odpočinek.“

Michaela Blažková: „Já budu asi dlouho žít z představení, které jsme viděli v neděli. Byl tu Pražský komorní balet s novým představením pro laubníky. Hned po představení jsem si řekla, že musím napsat kritiku, ale nestihla jsem to.“

Děkuji za rozhovor.

Setkání se souborem Mimi Fortunae bylo příjemné, zdaleka není možné do časopisu přepsat vše vyslovené, protože by to dalo na půl časopisu. Nicméně činnost tohoto souboru je významná a proto jsme mu věnovali poněkud více místa. Těším se, že konečně letos uvidím jejich vystoupení „na vlastní oči“. Protože kdybych nestihl přijet nikam jinam, pozvali jsme si tento soubor s jejich moderním programem do Ústí nad Orlicí na letní festival 3x Modern Dance. Těším se na shledanou.

-mn-

Mimi Fortunae - nácvik chor. Balady

Foto: archiv Mimi Fortunae

Alena Pešková - od tance k tanci

Být sociologem, psychologem, kunsthistorikem tak o Aleně Peškové napíše vědeckou knížku s titulem „Vliv rodiny a prostředí na formování umělecké osobnosti“. Patří totiž mezi několik málo tanečníků, které znám odmala, znám její rodinu, prostředí, ve kterém vyrůstala... Poté, co odešla z Ústí nad Orlicí na Taneční konzervatoř Praha mi zmizela z očí (viděl jsem ji pouze jednou v televizi hrát a tančit v jakési pohádce vílu). Z Prahy potom odešla ještě dál - dnes je tanečnicí Divadla J.K.Tyla v Plzni. A teď k vlivu prostředí a rodiny - otec Richard Pešek je malíř, široké veřejnosti známý mimo jiné ilustracemi k novému vydání slavného cyklu románů o Tarzanovi. Její mladší bratr Richard studuje sochařství na AVU Praha...

A tak mě v podstatě nepřekvapilo, že Alena Pešková jako koníček vedle své taneční profese opět zvolila tanec (tentokrát v tvůrčí poloze!) - domluvila se ještě s dalšími tanečnicí plzeňského divadla a založila s nimi Nezávislé sdružení profesionálních tanečníků POST FESTUM, pro jehož premiérový večer (8.2.1999 Divadlo Čas Plzeň) vytvořila pět původních choreografií. A věřím tomu, že tím vše zdaleka nekončí, ale začíná.

• Po absolvování Taneční konzervatoře Praha jste začala tančit v Praze, potom jste ale odešla do Plzně. Nelitujete dnes tohoto kroku?

Alena Pešková: „V současné době určité nelituji. Po konzervatoři jsem šla do karlínského divadla, protože tamnější nový šéf měl údajně vizi, že se do Karlína vrátí balet. Balet tam dříve byl, dělala se tam Spící krásvice i absolventské koncerty konzervatoře, takže se mi to zdálo jako dobrý nápad, nicméně se to moc nevydařilo. Udělali jsme jen jeden balet - večer Gershwina. Dál se v tom ale nepokračovalo. Potom s námi přišel dělat muzikál choreograf Robert Balogh, který dostal nabídku, že půjde do Plzně dělat šéfa baletu. No a on mě přemlouval, abych z Prahy odešla. Já jsem z Prahy samozřejmě odejít nechtěla, ale potom jsem toho nelitovala. I když už dnes Robert Balogh v Plzni není, myslím, že choreografie, které zde udělal, stály za to.“

• Jak dlouho jste v Plzni?

„Třetím rokem.“

• Která role byla pro vás zajímavá?

„Určitě v Puškinovi... Dělali jsme životopis Puškina, představovala jsem Karolinu, jednu z jeho milenek. Potom v Carmině Buraně choreografa Daniela Záboje, kde jsem měla titulní roli Rebečky.“

• Máte nějakou roli, kterou byste si chtěla zatančit?

„Ne, takhle určitě nepřemýšlím, o konkrétní roli, spíš by možná mohlo jít o spolupráci se zajímavými choreografy.“

• Dostala se mi do ruky programová brožura nového plzeňského seskupení profesionálních tanečníků Post Festum. Vy jste jeho zakladatelka a choreografka?

„Ano, někdy v listopadu loňského roku jsem oslovila kolegy z divadla, jestli by si nechtěli zkusit něco mimo divadlo. Úplně jinou práci, něco, co bychom udělali úplně sami. Odezva u kolegů byla a tak jsme udělali představení s názvem Schizma, které mělo premiéru 8. února v divadle Čas v Plzni.“

• Pod tímto názvem vystavoval loni v létě váš otec sérii obrazů. Inspirovaly vás?

„Určitě. Prinejmenším v názvu. I stavba představení je taková - každá část je úplně jiná, vypadá jak z jiného světa. Klasika, neoklasika, potom něco úplně jiného... Myslím, že rozpor nebo rozkol (schizma) je představením zachycen.“

• Částečně jste mi už odpověděla na následující otázku - sama jako choreografka se držíte klasického tance nebo už se jedná o syntézu s moderním tancem?

„Je to syntéza. Jestli mohu být konkrétní - představení má pět částí, první jsou Sephardské písně, inspirované odchodem španělských židů, když byli roku 1492 vyloučeni verdiktem královny Izabely ze Španělska, atd... V hudbě se objevují prvky španělského a židovského folklóru a technika je podřízena obsahu.“

Další část je na hudbu Rachmaninova, tam jsem vymyslela menší příběh - o ženě, které umřel muž a ona vzpomíná. To je udělané jako neoklasika. Dál je Händlovo Largo - duet, postavený vyloženě na klasické technice. Čtvrtá část na hudbu Toma Waitse je odlehčením večera. Poslední část má název Divadlo začíná - celkové jsou prvky podřízené obsahu, takže se nejedná jenom o klasiku.“

• Co sama posloucháte doma, ať už jako relax nebo k zamyšlení, inspi raci?

„Mám ráda Hanu Hegerovou, francouzské šansony... Poslouchám klavírní koncerty - Rachmaninova, Griega, hudbu J.S.Bacha. Nebo poslouchám

Alena Pešková při rozhovoru pro TANEČNÍ ROZHLEDY®

Foto: BoD

i jazz, ne že bych se jazzu nějak speciálně věnovala, prostě si pustím hudbu a líbím se mi.“

• Vystudovala jste Taneční konzervatoř Praha, co byste řekla k této škole?

„Já jsem v Praze studovala, když tam byl ředitel Jiří Paclík. Dnešní ředitel pan Slavický nás měl na partnerinu...“

• Co vám škola dala? Bylo možné se pak o to opřít?

„Určitě! I když dnes, pokud se na tehdejší výuku dívám z pohledu využití pro práci v divadle, řekla bych, že byl málo kladený důraz na hereckou, výrazovou výchovu. Ale měla jsem štěstí, že jsem poslední dva ročníky chodila hrát do Karlína do operet. Protože jinak bych na jeviště snad ani nemohla. Člověk, když se objeví na jevišti jednou za půl roku, nebo jednou za rok na absolventském koncertu, je tak ztrémovaný... Teď už ale asi vystupují studenti častěji.“

Nevím, jak je to dnes, ale v každém případě by se na hereckou výchovu měl klást větší důraz. Vědět o čem tancování je, ať se to týká klasiky nebo moderny, lidovek...“

• Na kterého profesora si vzpomenete s láskou? ...nebo vás všichni jen mořili?

„Určitě si v dobrém vzpomenu na pana profesora Slavického, potom na naší profesorku klasiky paní Ludmilu Šilovou...“

• A co vaši bývalí spolužáci, máte přehled co dělají?

„Asi „nejviditelnější“ je Hana Pauknerová, tančí u Jána Ďurovčíka, Michal Matys je někde v Düsseldorfu a asi tři spolužačky mám v Karlíně. Někteří přestali tančit...“

• Mimo chodem vy jste viděla Ďurovčikovo Bratislavské divadlo tanca?

„Ne, na tomhle povolání je nejšílenější, že nemám čas sledovat, co se kde děje. Úplně čistě náhodou, když jsem v Praze, se snažím zajít někde do divadla, ale jinak se nikam nedostanu, je to bída.“

Když jsme u Ďurovčíka - v květnu bychom měli mít u nás premiéru s Jánem Ďurovčíkem, bude dělat choreografii v Kouzelné flétně. Mělo by to být v Komorním divadle, myslím, že to asi bude zajímavé. Nevím ještě, kdo bude tančit, on si samozřejmě lidi vybere.“

• Pokud náš časopis čtou lidi, kteří nemají představu o práci baletky v divadle - můžete jim přiblížit váš časový rozvrh?

„Každý den máme od devíti hodin trénink do půl jedenácté, potom deset minut pauza, dál se zkouší do dvou. Potom zkoušíme od šesti do devíti večer. Když je večer představení, tak skončíme odpoledne v jednu a představení je od sedmi.“

• Co tomu říká tělo, svaly, klouby?

„Kdo je zvyklý, normálně trénuje, má tělo v pořádku... Spíš psychika! Takhle někdy v únoru... Být pořád zavřený v sále pod těmi zářivkami! Tím spíš ale obdivuji lidi, kteří se mnou spolupracovali na přípravě našeho představení Schizma. Představte si to: Od devíti do dvou, potom se mnou od půl třetí do šesti, a od šesti další zkouška do devíti. Šílené!“

• Kdo je teď šéfem baletu v Plzni?

„Pavel Ďumbala, bývalý sólista Národního divadla.“

• Zajdete si v Plzni na proslulé plzeňské pivo?

„Já pivo nepiji.“

• Vy jste abstinentka?

„Ne, to ne, ale pivo nemusím.“

• A co Plzeň, dá se tam někdy zajít za kulturou?

„Určitě, Plzeň je velice kulturní město. I lidi tam mají ohromný vztah k divadlu.“

• Dnes už asi nikoho nepřekvapí množství tanečníků ze zemí bývalého Sovětského svazu, rozestých po divadlech. Jak je tomu v Plzni?

„Jsou u nás Ukrajinci, jedna Ruska. V našem souboru Post Festum je dokonce shodou okolností polovina cizinců.“

• Když netančíte, co děláte?

„Když netančím, jedu za rodiči, podaří se to málokdy, od Vánoc jsem v Ústí nad Orlicí nebyla.“

• Váš otec Richard Pešek je malíř, bratr studuje sochařinu na výtvarné akademii v Praze, takže - absolutně umělecké prostředí. Řekněte mě něco o vašem otci.

„Když jsem vyrůstala, táta byl buďto v divadle nebo v ateliéru. Hodně poslouchá hudbu, v ateliéru mu vždycky „řvala“ nějaká muzika. Mě se odjakživa atmosféra jeho ateliéru moc líbila a musím se přiznat, že mu chvílemi závidím. Přestože oba děláme umění, které by mělo mít k sobě blízko, je to z určitého pohledu o něčem úplně jiném. On vytváří hodnoty, které jsou trvalé, nezávislé na okolních podmínkách, lidech a i kdyby se stalo cokoliv, tak může žít s vědomím, že tady něco po něm zůstane, a když se zboří svět, tak ještě pořád jeho obrazy může někdo za sto let vyhrabat...“

Takže závidím malinko oběma, tátovi i bráchovi. V každém případě ráda zajdu do ateliéru, a „nasávám“ atmosféru klidu. Táta tam má spoustu kazet, on maluje, já si prohlížím knížky, poslouchám hudbu. Je to oáza, bohužel se sem dnes dostanu málokdy...“

• Váš životní partner je David Dvořák, tanečník plzeňského divadla?

„Jsme spolu už sedm let. Studoval také Taneční konzervatoř Praha, v posledním ročníku školy byl ve Washingtonu na stáži v nějaké odnoži Kirovského baletu, název nevím přesně, potom byl rok v Národním divadle, rok v Laterně Magice, a potom ho Robert Balogh se mnou zlanal sem do Plzně.“

• „Klape“ vám to?

„Ano. „Tys mě vzal špatně do téhle zveďačky, tak já ti neuvařím večeři“... to chválabohu neřešíme.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

TANEČNÍ ROZHLEDY®

PUSKIN - chor.: Robert Balogh - na snímku Alena Pešková a Roman Šolc

Foto: soukromý archiv Aleny Peškové

PUŠKIN - chor.: Robert Balogh - na snímku Alena Pešková a Roman Šolc

Foto: soukromý archiv Aleny Peškové

OČI PLNÉ SLZ - chor.: Libor Vaculík

Foto: soukromý archiv Aleny Peškové

Jiří Rebec: Nikdy nebudu spokojený

J.Rebec rozvíčuje soubor Foto: BoD

Rozhovor proběhl v Divadle Komedie před představením Soudobého tanečního divadla Jiřího Rebce.

• Soudobé taneční divadlo letos v září oslaví dvacet let existence. Byly během těch dvaceti let chvíle, kdy jste měl radost, jak to funguje a naopak chvíle, kdybyste s tím nejradší praštil?

Jiří Rebec: „Těch chvil, kdy jsem s tím chtěl praštit, bylo podstatně víc než těch, kdy jsem byl v euforii, že to funguje. Ale nakonec euforie byla tak silná, že přehlušila opačnou náladu, kdy jsem měl chuť se vším praštit. Důvody k „praštění“ byly vždycky v jednání lidí. Takzvané podrazy. Společnost se sice vyvíjí jako celek, ale lidi jako jednotlivci zůstávají bohužel mnohdy kulhat za společností. A chovají se někdy způsobem, že to vůbec nekoresponduje s tím, že dělají umění. Pro mne člověk, který dělá umění, musí být čistý, průzračný... a bohužel dnešní doba vede lidi trochu jiným směrem. Myslím období posledních let, kdy snaha po mamonu zastínila všechno ostatní. Mít majetek a peníze znamená mít moc. Kdo má peníze, může si „moc“ dovolit. Ale to do umění nepatří, tam to nejde. V umění člověk musí být střídmy, musí mít pokoru před uměním, musí umět se umění podat, musí mu sloužit. Když se tohle dokáže, pak jsou výsledky.“

• Když bychom měli dnes, ohledně bližícího se výročí souboru, hodnotit - dá se říci, že jste celkově spokojený?

„Já nebudu nikdy spokojený. Protože kdybych se jednou spokojil s něčím, jako že je to definitivně hotové, v pořádku, tak to je konec. Konec souboru, konec vývoje... to nejde. Nikdy spokojený nebudu.“

Nakonec je to dnes dané i mým vývojem, jak vnímám muziku. Když jsem začínal se souborem, v podstatě jediná muzika byla elektronická, moderní, zvuky, pazvuky, bez rytmu, bez melodiky - její šíře umožňovala člověku dělat cokoliv. Ale klasická hudba tě teprve prověří! Nemůžeš si dovolit nějaké šilenosti. Musíš respektovat genialitu autorů, kteří hudbu vymysleli. A když se s jejich hudbou ztotožníš, když to dokážeš, tak potom pohyb z tebe jde sám. Když ji nerespektuješ, vznikne slepenec na nějakou muziku.“

• Mohl byste jmenovat někoho, kdo za ty roky Soudobé taneční divadlo, jak se říká, podržel, nebo se výjimečně tanečně „uvedl“?

„Určitě Světlana Ševčíková, určitě Naďa Janatková. Určitě Jaroslav Langmaier, dnes pedagog souboru, který i když už v souboru není, spolupracuje a tančí i jako host. Určitě Jan Jakl. Určitě Martina Příbylová - která sice přišla odjinud, ale ze souboru, který pro mě dává záruku určité kvality (jedná se o C-Dance s vedoucí Evou Veverkovou) - utvářel jsem Evu v počátcích, i jsem pro její soubor dělal semináře... takže Martina nepřišla zkažená.“

• Nemrzelo vás, když ze souboru čas od času odešli někteří výborní tanečníci, které jste vypracoval a jsou pryč?

„Mě to mrzelo hlavně za ně, že si neuvědomovali v té chvíli, že povýšili svoje osobní ambice nad službu umění. Ještě nedozráli v té chvíli, aby se mohli postavit na vlastní nohy. Měli dál do sebe čerpat, možná to bude znít trochu nafoukaně, ale čerpat ze mne. Přerušili tok informací, třeba jsem je mohl ještě rozvíjet. Věřím, že kdyby jejich odchod byl opožděn o čtyři roky, že by byli dneska podstatně dál. Ale odchodem se člověk neubrání - lidi se vyvíjejí a ne každý dokáže snášet můj zvláštní a náročný způsob přístupu.“

• Pánové tanečníci vám stárnou. Nemáte strach, že budete mít do budoucna feminizovaný soubor?

„Já se toho nebojím. Ženy tančí hezky a mohou tančit i jako muži. Bohužel dnes to vypadá tak, že muži především vydělávají peníze, než aby se věnovali zálibám. A když zálibám, tak zase těm, které přinášejí peníze - sport, tenis ad. Tanec je dlouhodobá záležitost, růst je dlouhodobý a vlastně bez žádných efektů. A oni nemají vůli a výdrž.“

• V sedmdesátých letech jste jako pedagog různých vzdělávacích kursů školení a seminářů patřil mezi ty, co k nám uváděli moderní tanec. Z tohoto pohledu vás asi bude zajímat, že jsem zaslechl hodnocení vaší práce, kde zaznělo opakovaně, že jste dnes podstatou práce klasik. Dneska vlastně taková postmoderna utekla tak daleko, že se vaše práce jeví už víceméně klasická. Takže jste klasik - co tomu říkáte?

„Já jsem tento termín ve spojení s mojí osobou slyšel poprvé v Mladé Boleslavi po celostátní přehlídce scénického tance, kde byli pozváni Francouzi z Avignonu. Po shlédnutí tehdejší moji uvedené choreografie Sestry mě Francouzi napadli, že to není moderna, že to je klasika.“

Ten termín zazněl z úst paní Jiřiny Mlíkovské, která tenkrát řekla: „Ano, Rebec je dneska klasik moderní!“ Já si paní Mlíkovské vážím, protože ona už nemusí být poplatná nikomu a ničemu, takže zřejmě na tom něco bude (smích). Hezky se to poslouchá, samozřejmě.“

• V dnešním představení je asi téměř stoprocentní příklon k vážné hudbě. Je to shoda okolností nebo úmyslně vybíráte už jen vážnou hudbu ke svoji práci?

„V podstatě můžu říci, že už jinou než klasickou hudbu nehledám. Protože má hloubku, je barvitá, široká, perlivá... má všechno, co současná moderní hudba mít nemůže. Ale k tomu jsem musel ujit kus cesty. Já jsem „klasiku“ vždycky měl rád, ale nevěřil jsem si, že bych dokázal klasiku zpracovat tak, abych ji nezprzil. K tomu člověk musí dozrát. Přijít na to, kdy nadejde okamžik, v kterém si to můžu dovolit. Abych hudbu „neurazil“. Naopak využít její přednosti a pohyb do hudby zasadit. To dřív nešlo. Neřekl bych ale, že to je náhlý posun nebo zlom. Je to zákonitý vývoj, který u mě trval dvacet let.“

• Dneska jsme svědky různých trendů v tanci. Co byste řekl na adresu postmoderních výbojů, experimentů?

„Napsal jsem si takové pojednání, které bych vám rád poslal, abyste ho vydali. Zamýšlím se nad tématem kritiky tance jako takového. V podstatě dneska razím zásadu, že každý pokus o tanec, na jakékoliv úrovni, je správným počinem. Protože podchytává zájem mladých lidí. A zájem se dneska pozvolna ztenčuje. Jestli jde o postmodernu nebo klasiku nehraje roli. Navíc dotyčný člověk, který tvoří, vytváří hodnoty, má různé ambice. Někdo chce být špičkový, někomu stačí průměr a někomu stačí být jenom krajový nebo místní. Ale i v tom momentě bych neznevýhodňoval někoho proti někomu. Každá práce je záslužná, protože slouží něčemu, vede lidi odněkud někam. Něčemu je učí.“

Od určité doby jsem se zařekl, že nebudu hodnotit a vyjadřovat se k práci jiných kolegů, protože by to ode mne nebylo seriózní. Nikdo mi nedal právo, ani moudrost, že já bych byl ten pravý a nejmoudřejší. Pořád se mám sám co učit. Z toho důvodu odmítám i nominace do porot. Jsem proti tomu, aby se tvořily poroty, měly by se úplně odbourat, protože to, co se tam mnohdy říká, je podvod na lidech. Napomohla mi k tomu i poslední soutěž u vás v Ústí nad Orlicí, kde jsem byl v porotě (pozn. redakce: Jedná se o Celostátní přehlídku scénického tance „Tanec, tanec... 96“). Když jsem viděl, jakým způsobem se i renomovaní profesionálové dohadují, komu co dají... Takové kupčení mi šlo proti srsti. Takže jsem se stáhl a vůbec jsem se k tomu nevyjadřoval.

Protože my těm lidem stejně svými radami nepomůžeme. Všichni vychází z určitých podmínek, ve kterých žijí. Vychází ze svého intelektu, vědomí, co umí, co neumí, kam chtějí jít, kam nechťejí a názor nějakého Rebce z Prahy je jím v podstatě ukradený. Pracuji raději na letní škole tance, kde zájemcům osvětlím určité techniky, jak by měli své tanečnický i sebe připravovat. Ale do jejich tvorby nemám vůbec právo mluvit. Protože to, co je pro mě propadákem, může být jejich maximum a do toho já nevidím. Neznám východiska, ze kterých oni vychází, proč to staví zrovna takhle a ne jinak.

No a tentýž přístup očekávám i od druhých vůči sobě - ne, že někdo bude do mě vrtat, že jsem zpátečnický, staromódní a kdesi cosi. Dělán, jak nejlíp umím. Někomu se to může líbit nebo nemusí. Ale to neznamena, že to dělám špatně. Dělán to jinak než „oni“. Totéž já respektuji na ostatních. K tomu jsem dospěl a za tím si stojím.“

• Co byste chtěl dodat, na co jsem se nezeptal?

„Mladí lidé by si měli uvědomit, že tančit mohou jenom krátkou dobu - a ať se nešetří! Ať se nebojí pohybu, protože hudba ve spojení s tancem za to stojí. Je to jedinečný zážitek, který člověka obohatí na celý život. A celý život na to bude vzpomínat.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Po stopách Malého tanečního seskupení Brno

Vše o vedoucí:

Lenka Švandová absolvovala ZUŠ v Brně na Kosmákově ul. Dále pracovala jako členka tanečního souboru DDM Lužánky pod vedením učitelky tanečního odd. ZUŠ Kosmáková, paní Jiřiny Máčelové - krajské metodičky pro tanec při Pedagogickém ústavu v Brně. V roce 1987 (po úspěšném zakončení studia na VUT v Brně) nastoupila na místo učitelky tanečního oboru na ZUŠ v Tišnově. Zároveň začala samostatně vést nejstarší dívky tanečního odd. DDM. Přitom dálkově vystudovala taneční pedagogiku na HAMU Praha. Později studovala dálkově taneční pedagogiku na konzervatoři Duncan Centre Praha. V roce 1995 po mateřské dovolené nastoupila jako taneční pedagog do ZUŠ Charbulova Brno, kam posléze přivedla i Malé taneční seskupení. V roce 1994 spolupracovala Lenka Švandová s katedrou Speciální pedagogiky Masarykovy univerzity, která vydala její skriptu „Taneční improvizace“ jako pomůcku pro semináře pedagogů.

Malé taneční seskupení Brno pracuje pod vedením jeho zakladatelky Lenky Švandové už od roku 1984, kdy spontánně vzniklo z nejstarších členek tanečního souboru při DDM Lužánky. V současné době působí pod ZUŠ Charbulova v městské části Brno-Černovice.

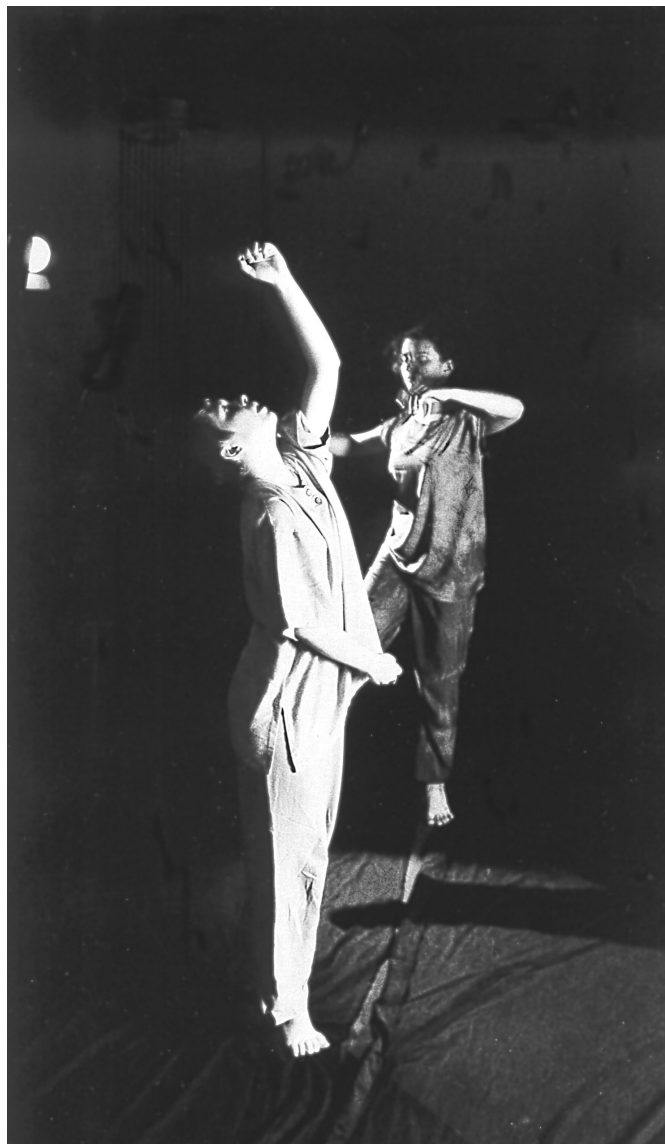
Tanečníci se v souboru učí vnímat taneční pohyb jako prostředek k vyjádření svých myšlenek, pocitů a zkušeností. Základem k tomu je technika výrazového tance a tzv. českého duncanismu a současné taneční techniky. Své znalosti tanečníci rozšiřují na letních školách tance (Mezinárodní taneční dílna v Ústí nad Orlicí, Taneční dílna pořádaná pedagogy AMU Bratislava). Dále jsou během roku zváni lektori do Brna. (Duncan Centre Praha, AMU Bratislava). Na tyto semináře jsou zváni také pedagogové z Moravy a Čech a jejich nejstarší žáci.

Tyto technické dovednosti jsou využity v improvizacích a společné účasti na jevištní tvorbě. Prostřednictvím tance hledají také samy sebe, otevřenost člověka k člověku a ke světu.

Soubor se představuje samostatnými tanečními večery, na kterých uvádí i mimobrněnské hosty (Praha, Žďár nad Sázavou). Cílem je prezentovat výsledky celoroční choreografické a pedagogické práce a zároveň kreativitu tanečníků, kteří mají na výsledné podobě choreografií nemalý podíl. Tanečníci mají možnost ukázat i své vlastní samostatné choreografické práce. Některé členky jsou absolventky dálkového studia taneční pedagogiky na konzervatoři Duncan Centre v Praze. Jiné studují taneční pedagogiku na JAMU v Brně nebo učí na ZUŠ. To samozřejmě pozitivně ovlivňuje úroveň souboru.

Soubor se účastní Letních scén pořádaných na brněnském hradě Špilberk i Přehlídek scénického tance ve Žďáru nad Sázavou. Byl také vyslán krajskou porotou v roce 1994 do Mladé Boleslavi a v letech 1996, 1997 a 1998 do Ústí nad Orlicí na Celostátní přehlídku scénického tance „Tanec, tanec...“

Za podklady děkujeme Lence Švandové.

Malé taneční seskupení Brno v choreografii ZDI

Foto: Petr Cizner

Rastislav Letenaj: Bratislava - Pardubice

S Rastislavem Letenajem se setkáváme poměrně často. Tentokrát jsem využil příležitost k rozhovoru v Divadelním klubu VČD Pardubice začátkem února:

• *Jak jste se ocitl ve Východočeském divadle v Pardubicích? Myslím, že je to dost neobvyklé, z Bratislavy je to kus cesty.*

Rastislav Letenaj: „Není to až tak neobvyklé, léta jezdívám do Pardubic učit. Na jeden seminář, který jsem měl zde v tanečním centru, přišli i tanečníci z divadla. Je seminář oslovil a mě se líbilo, protože jsou takoví správní blázni, kteří jsou schopni pedagoga uštvat a to mi je sympatické. No a spolupráce se rozrůstala a rozrůstala, až se dostala tak daleko, že jsem zde vytvořil jeden tanec pro divadlo. Požadavek byl, abych představil tanečníky v úplně jiné rovině, než je vidává pardubické publikum. Uvidíme, jestli se záměr podaří.“

• *Co říkáte úrovni nového zrajícího souboru? Vyhovuje vám?*

„Samozřejmě, že si člověk dovede představit techničtější tanečníky, ale já jsem ten tanec nedělal kvůli prezentaci sebe sama. Mně si tento soubor získal svým fanatismem, který má. Jsou určitě divadla, mající lepší interprety, ale zde mají jeden zajímavý rys. Když sem přijdete za dva týdny, jsou o něco lepší, když sem přijdete za půl roku, jsou zase lepší. Stále stoupají výš. Je to velmi pozitivní a motivuje to i mne. Jejich fanatismus je stimul. Patřím k lidem, kteří už nemládnu a zde jsem našel čerstvou krev - cítím se jako upír, když se napije...“

• *Chystáte do Pardubic taneční dílnu na první týden prázdnin?*

„Ano, vyzkoušíme to. Hledáme nové teritoria, aby nemuseli tanečníci za námi jezdit až do Bratislavy, proto děláme každý rok dílnu i v Luhačovicích.“

• *Pokud choreografie bude mít úspěch, budete se souborem Východočeského divadla pokračovat v práci?*

„Možná, že pan ředitel Skála trochu předběhl a nečeká, zda tanec bude mít úspěch... Dohodli jsme se na další spolupráci. Už jsem začal dělat na další hudbu. Uvidíme. Tentokrát se bude jednat o hudbu Leoše Janáčka.“

Rastislav Letenaj si četl... No co asi?

Foto: BoD

• *Na podzim jsem si vyslechl různé fámy o Bralenu, jak vypadá situace ve vašem souboru?*

„Nejsme jiní než kterýkoliv jiný soubor, také se nám nevyhýbají generační výměny, nebo drobné neshody, jako v každém kolektivu, ale: V Bratislavě je asi devět souborů moderního tance, z toho osm vzniklo tak, že odešla část souboru Bralen, založili si vlastní a jdou si svoji cestou. Před x lety mě to možná mrzelo, ale dnes to pociťuji jako velmi pozitivní jev. Nevím v tom žádný problém. Fámy? Ne, normálně se pracuje. Je pravda, že fluktuace v souboru je poměrně velká, ale to není dané nějakým problémem zevnitř, spíše je dnes v Bratislavě velký boom muzikálů, které nabízí tanečníkům takové podmínky, kterým je těžké konkurovat. Protože já nezabezpečím tanečníkům 30 představení do měsíce, kdy za každé mají třeba tisíc...“

Konkurence je normální, jen se s ní těžko člověk vyrovnává, když řekneme za pět let připravíte tanečníky, najednou se spustí nový muzikál a máte je pryč. No ale pokud se mám nyní počítat k pedagogům - to je náš úděl, to je naše práce.“

• *Bralen měl vystoupení v Bobby centru v Brně. Jaké byly vaše další šance?*

„Dělali jsme tam B.B.Kinga. Je tam velmi dobré prostředí, jak stavěné pro naše „Art Café Paris“. Bylo nám tam velmi dobře.“

Jinak jsme měli 20. prosince premiéru našeho starého programu ve slovenském Národním divadle v Bratislavě. Chystáme nový program, o tom je ještě brzo mluvit. Chystáme se hlavně na příští rok, protože budeme mít výročí 25 let existence.“

• *Budete mít také jarní školu v Zubří. Kde to je vůbec?*

„Kousek za Novým městem na Moravě. Organizuje to taneční škola Starlet. Jarní škola bude už nevíme po kolikáté... Je ve velmi pěkném prostředí. Jezdím tam rád, je to pro mne svým způsobem odpočinek.“

• *Situace na Slovensku - je dnes víc peněz na tancování a v kultuře nebo méně?*

„V tomto asi není rozdíl mezi Slovenskem a Českem.“

• *Řekl bych, že u nás to jde od deseti k pěti...*

„Něco podobného je u nás, já jsem to nechtěl naplno říci, řekl jste to vy. Ale najdou se peníze. Žijeme, tvoříme, ale možná, že právě v tom je životnost těch, kteří dokáží za méně peněz vyprodukovat aspoň tolik „muziky“ jako v minulém roku. Všichni věříme tomu, že nemůžeme stále padat a že už jsme možná blízko dna a že se to otočí a začneme stoupat. To nás možná udržuje - jako velblouda, který mele z posledního před oázou, ale do oázy dojde...“

• *Ještě stále je Bralen rozdělený na profesionální část a na část amatérskou?*

„Nemáme tolik peněz, abychom mohli zprofesionizovat celý soubor. Není to ale jen finanční otázka, ne každý kdo je v Bralenu, chce být profesionál. A já se nechci vzdávat služeb někomu, kdo výborně tančí, přispěje Bralenu, ale nechce být profesionál. Myslím, že toto rozdělení bude stále. Když jsem s vámi mluvil před rokem, měl jsem z toho strach, jak se tyto dvě skupiny budou snášet, ale není v tom žádný problém. Jde to. Ne každý chce být profesionál, ale lidé chtějí tančit. Proč bych jim to neumožnil?“

• *Libor Vaculík vám dělal choreografii na Janáčka V mlhách, řekněte něco o vaší spolupráci.*

„Tato choreografie mě z naší poslední premiéry nejvíce oslovovala. Mě se líbí Liborův rukopis a jeho přístup. Nacházím v jeho choreografiích něco, co v současném tanci často chybí. Lidskost, porozumitelnost, mám pocit, že hovoří takovým jazykem, kterému já rozumím. Proto jsem velmi rád, že bude dělat pro naši novou premiéru polovinu programu. Druhá polovina bude moje.“

• *Bralen prý vystupoval v USA?*

„Ano, jednalo se o velký divadelní festival poblíž Chicaga. Byli tam hosté z 36 zemí. Byl to velmi silný zážitek, vynikající organizace! Amerika ... představte si, že jedete přírodou, nikde nic a najednou uprostřed pole, několik kilometrů do nejbližší osady, je sál pro 5000 tisíc diváků a ptáte se, kdo tam odkud přijde. A večer je narvaný, vyprodaný sál. Neuvěřitelný zážitek. Bralenu to otevřelo nové kontakty. I tento rok jedeme do Ameriky, do New Yorku. I když já o tom nerad mluvím. Protože pokud tohle by mělo být měřítkem hodnoty programu nějakého souboru - kde byl všude uveden... V tom to není. Dnes pokud máte peníze můžete cestovat kam chcete a uvádět, kde chcete. Já bych nerad měnil Bralen za cestovní kancelář! I když jsme zájezdové divadlo, které hraje tam, kde je o nás zájem.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Víte o tom?

Bylo:

- ☞ **Jiří Lössl** o sobě dává v poslední době vědět - po premiéře v Městském divadle ve Varnsdorfu 5.3.1999 uvedl se svým tanečním a pohybovým divadlem MY „Večer choreografií Jiřího Lössla“ v pražském divadle Solidarita 12. března 1999.
- ☞ Premiéra baletu **Čaroděj ze země OZ v choreografii a režii Zdeňka Prokeše** se konala 19. a 20. března 1999 v Janáčkově divadle v Brně. O tomto novém díle jste se mohli leccos dočíst i v denním tisku, protože není jen tak ledasjaké - kostýmy „má na svědomí“ dnes již legendární výtvarník Adolf Born, které se též podílí spolu s Vladimírem Soukenkou na přípravě scény. Dílo je veskrze autorské - hudbu složil Zbyněk Matějů (vzpomenete na jeho Komboloi pro Pražský komorní balet?).
- ☞ Vzhledem k uzávěrce časopisu jsme se dozvěděli až příliš pozdě (informace je už jen pro děje-pisce), že 5. - 12. dubna 1999 má navštívit Prahu - Divadelní ústav, Kyliánovu nadaci, HAMU, Duncan centrum, jeden den též Brno - JAMU kanadský novinář, spisovatel a taneční kritik **Max Wyman**. Uskuteční přednášky o historii i současnosti kanadského tance. Vzhledem k tomu, že Kanada disponuje množstvím osobitých skupin scénického tance, jedná se o téma navýsost zajímavé. Mezi stěžejní díla Maxe Wymana patří International Encyclopedia of Dance, kniha o historii tance v Kanadě ad.

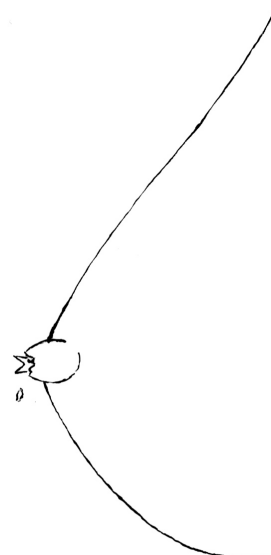
Bude:

- ☞ Znovu připomínáme premiéru nových choreografií tanečního divadla **TC UTK MU MIMI FORTUNE** v divadle Bolka Polívky v Brně 22. a 23. dubna 1999. Začátky v 19⁰⁰.
- ☞ **Taneční skupina NoTa (při 1. ZUŠ B.Smetany v Plzni)** pořádá taneční představení PAS SYMBOLIQUE 3. května 1999 od 19³⁰ v divadle ALFA, Rokycanská ulice Plzeň, v choreografii Simony Markvartové - Mikešové. Jedná se o tři samostatná dějství: Portréty, Lunapark v hlavě a Obrazy.
- ☞ **Víte o Zlatém kloboučku?** Na sobotu 8. května a neděli 9. května 1999 se pod tímto názvem chystá do Zlína nová taneční akce, která v sobotu 8.5. přijme pod svá křídla též soutěž ve scénickém tanci. Podle dispozic se soutěže mohou zúčastnit buďto děti do 14 let nebo mládežníci od 15 let výše se scénickými (moderními) nebo baletními dějovými kompozicemi, délka tance smí být max. 6 minut. Bližší informace vám sdělí pořadatel: Domino - CVČ dětí a mládeže a dalšího vzdělávání, Santražiny 4224, 760 01 Zlín, tel.: 067-7211809.
- ☞ Taneční večer se připravuje v pražském divadle ROKOKO na 23. května. Od 20⁰⁰ zde vystoupí **pražské soubory IMPULS, MJ STUDIO a BANDA**. Pokud máte rádi scénický tanec, nenechte si ujít příležitost vidět tři rozličné choreografické rukopisy: Josefa Prouzy (Impuls), Milany Ježkové (MJ STUDIO) a Jana Schmidta (Banda).
- ☞ **Letních škol tance** letos bude opravdu dostatek: O některých jsme již psali (např. Chvaletice, Pardubice, Ústí nad Orlicí) o dalších čekáme informace od pořadatelů. Dnes informujeme o dalších:
Na zámku v Mnichově Hradišti (60 km od Prahy) se pořádá Taneční stáž s názvem Odlišnost, tolerance, setkání. Od 14.7. do 24.7. 1999. Náplň: Výrazový tanec a improvizace, klasický balet (Monique Décosterd, kathak - klasický tanec severní Indie (Nathalie Rapaille, Ivana Hessoová), aikido - japonské bojové umění (Arco Jaccoud) flamengo, taneční a hudební ateliér (Antonio Moraito de Almeria, Elena Torre). V ceně 4260,- Kč je plná penze, ubytování. Přihlášky adresujte na Studio Citadela, Klimentská 16, 110 00 Praha 1, tel./fax: 02 - 2310737 nebo Les Montreurs d'Images, 9 rue Michel Simon, 1205 Geneve, Schweiz.
- ☞ **Letní česko-francouzský seminář současného tance** se bude konat ve Žďaru nad Sázavou 22. - 29. srpna 1999. Žádosti o informace a přihlášky posílejte na adresu: Maria Kinsky, Pod Kaštany 8, Praha 6, tel.: 02-24317901. Cena 2500,- Kč, studenti 1500,- Kč (včetně ubytování). Stravování zvlášť za každé jídlo 30,- Kč. Pozvaní francouzští pedagogové: tanečník, choreograf Jean-Christophe Paré, tanečnice a choreografka Léone Cats-Baril, tanečnice a choreografka Christine Bastin, tanečnice a pedagog Marie Kinsky. Informace též poskytne Frédérique Smetana tel.: 02-22233101

- ☞ **Česko-francouzské semináře současného tance** v Duncan Centre Praha 17. - 18. dubna 1999 již asi nestihnete, sami jsme se o nich dověděli pozdě, ale o to raději vás informujeme, že tyto semináře budou mít pokračování v říjnu a listopadu 1999. Uteče to jako voda, informujte se již dnes na telefonu Marie Kinsky 02-24317901 nebo Frédérique Smetana 02-22233101. Dubnový seminář bude stát 500,- Kč, studenti polovic.
- ☞ **Letní umělecká dílna „Surové léto“** s mottem: ...nechceme zdokonalovat tanečníka v tanci, herce v herectví, ale ukázat tanečníkovi herectví a herci tanec. Vskutku netradiční akce potrvá 3 dny od 16. do 18.7. 1999 v Jablonci nad Nisou. Co říkají pořadatelé: „... tak jako dnešní moderní umění často spojuje své jednotlivé žánry, tak chce i naše dílna nabídnout pell-mell uměleckých žánrů.“ Odborní lektori budou pracovat na poli: herectví-dramatická výchova, tanec - pohybová průprava, soudobý tanec, folklorní tanec, step, hudba - jazz, výtvarný projev. Kontaktní adresa: Jana Damborská, Městský úřad, OŠKaS, Mírové nám. 19, Jablonec nad Nisou tel.: 0428-357277
- ☞ **Znáte taneční skupinu ALBA (vedoucí H.Jelínková-Mášová) a pohybové studio GARDES z Prahy?** Přijďte se podívat v sobotu 5. června 1999 v 19⁰⁰ do pražského Divadla Komedie na večer scénického tance.

Vidíte ho? Ne? Tak to už zase utek. Kdo? No přece Tiskařský Šotek!!! Minule na tomto místě zbaštil v jedné zprávě datum a čas. Proto ji uvádíme na pravou míru.

☞ V Divadle Komedie Praha proběhne **24.4.1999 v 19⁰⁰** představení **Soudobého tanečního divadla Praha Jiřího Rebce**. Premiéru zde budou mít další choreografie Jiřího Rebce: Svatyně a Pas de deux I.

Kresba: Jan Steklík

V příštím čísle přineseme

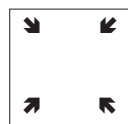
- ☞ Navštívili jsme: Soukromá taneční konzervatoř s.r.o. Praha
- ☞ Tereza Podařilová a Luboš Hajn v rozhovoru s Liborem Tampierem
- ☞ Petr Kolář dnes
- ☞ Představujeme Tamaru Černou
- ☞ Rozhovor s Lenkou Švandovou
- ☞ Martina Dostálová a Jan Kaleja atd.

TANEČNÍ ROZHLEDY®

Šárka Vrašťáková v kavárně SLÁVIA

Foto: BoD

Šárka Vrašťáková o novém projektu

Nevím, jaký mají vztah Pražáci ke kavárně Slávia, ale pokud to jde, během každé své návštěvy Prahy ve Slávii s chutí popiji „turka“. Z oken koukáte na Národní divadlo, Laternu Magiku, na druhé straně tušíte téci Vltavu. Malinko si ve Slávii připadám jako v muzeu. (Navíc se v Praze díky svému chabému orientačnímu smyslu moc nevyznám a je pro mě nejjednodušší si dát schůzku právě tady). Následující rozhovor se Šárkou Vrašťákovou, choreografkou, pedagožkou a tanečnicí, proběhl ve Slávii ve čtvrtek 11. března 1999, cca ve 12⁰⁰:

• *Kromě kratičkého setkání v lednu v Laterně Magice jsem vás naposledy viděl loni v dubnu na Entreé k Tanci v Hradci Králové. Co jste dělala od té doby?*

Šárka Vrašťáková: „Po Entrée následoval festival Tanec Praha 98, kde jsem měla příležitost uvést svoji choreografii Prší déšť. Během festivalu byly i představení na Staroměstském náměstí a večer v Divadle Komedie pod hlavičkou HAMU, kde spolu se mnou byly ještě Marika Blahoutová, Lenka Ottová, Ivanka Malá. Potom byly prázdniny...“

• *Kde jste byla na prázdninách?*

„Miluji moře, asi jako většina lidí, proto jsem byla v Chorvatsku u moře. Sbírala jsem síly, protože někdy v tu dobu, koncem července, jsem začala pracovat na scénáři a na přípravě nové choreografie.“

Prší déšť na hudbu Emila Viklického byl můj první pokus, jak pracovat s filmem. Ani já, ani režisér Martin Štoll jsme s prolínáním filmu a tance do té doby neměli žádné zkušenosti, takže film byl dokreslením toho, co se děje v tanci. Ale: Z této práce jsme si vzali oba ponaučení, poučili jsme se, co funguje, co ne a v červenci jsme začali připravovat nový scénář. Ještě bych měla představit Martina Štolla - je to vystudovaný „FAMák“, režisér - dokumentarista. V současné době mimo práci na dokumentech je dramaturgem v České televizi.

Věřím, že oproti Viklickému - Prší déšť bude výhodou, že má nová práce vznikala od počátku jako týmová věc. Byla kolem toho i spousta tvůrčích hádek, protože Martin Štoll má filmařský pohled, já zase taneční, choreografický... Byly rady, porady do jaké podoby scénář „dokopat“, ale doufám, že bude výhodou, že od začátku každý záběr jak na filmu, tak akce na jevišti, vznikl s oběma autory.“

• *Utekli jsme od prázdnin k vašemu novému projektu - můžete jej tedy představit?*

„Začnu hodně zešíroka: Na HAMU jsem přestoupila v předmětu choreografie od Zdeňka Prokeše k Pavlovi Šmokovi. A Pavel Šmok mi řekl: „Ty sis dotedka studovala a dělala, co chtěla, že?“

No - většina lidí potřebuje svobodu a je výhoda jí mít, dokud vás to neživí a mě zdaleka choreografie neživí, prostě ať člověk dělá, co je mu vlastní, protože to je jsem neprošla tím, že bych měla udělat příběh. Dobře - tím jsem neprošla, i když - ať se o to člověk snaží nebo nesnaží, jestliže má dílo stát za něco, nějaký příběh mít musí, i když ne třeba právě popisný příběh.

Rozhodla jsem se vyhovět a zároveň zvolit příběh, který je mi blízký. Výběr padl na „Svatební košili“ z Kytice K.J. Erbena. Ale nemyslete si, že jsem odvyprávěla Svatební košili, jak jí Erben napsal. To vůbec ne. Jde jen o zachování podstaty příběhu. Co mě oslovilo, jsem se pokusila zachovat, ale prostředí, do kterého je vše situované, různé „mezivstupy“ nebo „mezipostavy“ - to je už všechno jiné.

Vymyslela jsem i jednu postavu navíc - je to postava Předtuchy, vlastně to bude „Dědek Předtuchák“ - postavu ať si nazve každý, jak je libo. Je to vlastně jedna ze tří hlavních postav - On, Ona a Dědek Předtucha. Předtucha je po celou dobu příběhu jenom na plátně, do reálu na jevišti nevzkročí ani jednou. Po celou dobu na plátně sleduje příběh jako „její“ předtucha.. Po celou dobu „jí“ chce upozornit na to, že je naivní, že věří bludu..., snaží se jí nastavit zrcadlo - nedělej to, jsi pitomá, že jdeš s tím člověkem, který žije sám ve světě, který už neexistuje...“

Podle Erbena je Ona zavedena na hřbitov. Já jsem si pro hřbitov našla dnešní paralelu - vřakovíště. Když jsme točili na vřakovíšti, uvědomila jsem si, že je to skutečně hřbitov. V těch autech je ukryto tolik osudů, možná hnusných. Vřakovíště představuje lidské dno, kam „jí“ doprovodí její milý. Probíhá tam právě prapodivná recepce lidí...“

• *Přeruším vás otázkou, která mne velmi zajímá. Kdo všechno vystupuje v tomto novém projektu?*

„Roli Předtuchy hraje Pavel Šmok, protože jsem si dovolila s drzostí mě vlastní oslovit svého profesora a i bývalého šéfa (pozn. redakce: Šárka

tančila též v Pražském komorním baletu.) Teď jsme si ale říkali, jak udělat Předtuchu, aby to bylo zřetelné a zřejmé, protože Pavel Šmok se bude jako pedagog ptát. Aby neřekl: Předtucha je zase nějaké tvoje poetično, jak poznají lidi, že jsem „Předtuchák“? Oblékli jsme ho nakonec do malířského a po celou dobu příběhu si něco skicuje, pozoruje „jí“, když tančí a na závěr, když ona se probudí po podivné párty na vřakovíšti, je vidět na skalách stojan, kde je její karikatura. Po celou dobu kreslila Předtucha její přehnanou naivitu. Já tančím tuto hlavní ženskou roli a na konci divák skutečně uvidí moji karikaturu - šla jsem na Karlův most a nechala jsem se nakreslit. Milý měl být původně můj kamarád z Laterny Magiky Lubor Doffek, ale přestože s ním bylo všechno připravené, nakonec kvůli jeho pracovním termínům došlo ke změně a bude tančit Erik Houbá. Celkem tančí 11 lidí. Hlavní příběh drží Předtucha, On a Ona, ti ostatní jsou více méně v „druhém plánu“. Jsou to většinou studenti z HAMU.“

• *Kde jste točili exteriéry?*

„Je mi blízké výtvarno a proto se většinou natáčelo v exteriérech - na vřakovíšti v Benešově. A na Pálavě. Pálavské vrchy mám zmapované, nezapomeňte, že jsem Brňáčka... Je tam úžasná krajina.“

• *Jak dlouhý ten tanec bude?*

„25 minut.“

• *Premiéra bude v Hradci Králové?*

„Ano, na Entrée k Tanci 17. dubna.“

• *Svatební košile je v podstatě český horor. Nebyla doufám příprava také hororová?*

„To jste řekl hezky - byla hororová! Hrozně komplikovaná. Nevíte dopředu, kolik budete mít peněz, ale protože se točilo venku, tak jsme práci museli rozjet. Nemůžu čekat a holky nahnat do vody nebo přilepit na skálu v prosinci. Rozjelo se to v době, kdy jsem měla slíbené nějaké peníze. Ale už to nikdy nebudu takhle dělat. Vždycky budu nejdříve shánět peníze. Jinak je to sebevražda. Můžu říci, že jsem v tom nechala kus všeho ze sebe.“

Samotná choreografie byla připravená v podstatě hned. Ale organizace a všechno okolo - strašné. Zajistit spoustu věcí, termínů, obléci jedenáct tanečníků, atd. Do všeho jsem „vrazila“ svoje úspory a skončila jsem s holou ... (cenzurováno) a s obálkami s účty, které mi chodily ode všech možných odesílatelů, takže...“

• *Už jste se z toho zhrabala?*

„Ano. Člověk musí věřit tomu co dělá, jinak se to v těchto podmínkách nedá dělat. Věřit si, že není úplně blbý. Něco jiného je pyšnost, nebyť pyšný. Mám hrozné pochybnosti, bojím se, aby všechno vyznělo jak chci. Ale bez vnitřního pocitu, že to stojí za to, bych ten půl rok příprav nevydržela.“

• *Možná jsme s tím měli začít, řekněte o sobě na závěr, co děláte, kde studujete, pracujete, pro ty, co vás neznají?*

„Studuji čtvrtým rokem HAMU choreografii, příští rok bych měla končit. Budu choreografem, ale všichni víme, jaká je situace a jak je těžké se uživit.“

Je tady všechno malinké a z toho vychází malé poměry - naše země si vystačí se dvěma herci na padesát let, se dvěma choreografy, zpěváky, režiséry.

Ale potřebuji choreografii dělat, a věřím, že má práce má smysl. Kdyby mě to přestávalo bavit, kdybych sama cítila, že přestávám mít nápady nebo že jsem natolik utahaná, že to dál nejde... Hlavně jde o víru v sama sebe, až ta vymizí, půjdu od toho.

Mimoto učím na ZUŠ v Praze 9 na Proseku, kde mám dvě odpoledne. Mám tam velmi šikovný jeden ročník, kde jsem konečně s radostí zjistila, že moje pedagogická činnost po pátém roce práce má nějakou odezvu. A ještě ke všemu děti vyhrály celorepublikovou soutěž pořádanou sdružením U Seleziánů v Praze.

Další dvě odpoledne učím na Žižkově v malém soukromém pohybovém studiu paní Henrietty Vítové.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

P.S. Se Šárkou Vrašťákovou jsme se bavili ještě dlouho - natukli jsme další témata, ale to je na další články. Snad mi Šárka odpustí, že jsem všechno „nenarval“ do tohoto čísla, ale uvidíme se na Entrée k Tanci v Hradci Králové 17. dubna 1999 na premiéře, takže se ještě na ledasco zeptám.

TANAMBOURÉE Varnsdorf (poprvé)

6. března 1999
pořadatelé: ZUŠ Varnsdorf
spolupořadatelé: Městské divadlo
Kulturní komise městské rady
Sdružení občanů Etuda prima

NoTa - 1. ZUŠ Plzeň
Michal Hromek: Rondo
choreografie: Lenka Jíšová

ZUŠ Varnsdorf
Zdeněk Lukáš: Honza honí skopce
chor.: Ing. Pavlína Šafusová

ZUŠ Varnsdorf
lidová: Řemesla
chor.: Ing. Pavlína Šafusová

ZUŠ Varnsdorf
lidová: Řemeslníci
chor.: Ing. Pavlína Šafusová

Křiničánek - Krásná Lída
Pekla vdolky
chor.: Mgr. Hana Brabníková

Domino Zlín
Jaroslav Vaculík: Zimní vzpomínka
chor.: Leona Hozová

Pohybové studio Vltavská Praha
Hradištan: Svítáníčko
chor.: Vladimíra Strnadová

ZUŠ Varnsdorf
Václav Trojan: Slavík
chor.: Ing. Pavlína Šafusová

ZUŠ Blansko
P.I. Čajkovskij: Fragment
z baletu Louskáček
chor.: Mgr. Radka Rumlerová

ZUŠ Blansko
Leo Delibes: Fragment
z baletu Coppélia
chor.: Mgr. Radka Rumlerová

Křiničánek Krásná Lída
Řeznická
chor.: Mgr. Hana Brabníková

Křiničánek Krásná Lída
Skočná
chor.: Mgr. Hana Brabníková

Domino Zlín
Loreen Mc Kenith: Tanec
o lásce a přátelství
chor.: Slávka Setteyová

ZUŠ Varnsdorf
Camille Saint-Saens: Akvárium
chor.: Ing. Pavlína Šafusová

ZUŠ Horní Slavkov
P.I. Čajkovskij: Hrátky
chor.: Petra Špidrová

ZUŠ Tachov
René Aubry: Noc a den
chor.: Irena André

Domino Zlín
Svědomy
chor.: Bronislava Fojtíková

ZUŠ Horní Slavkov
M.Kabeláč: Kontrasty
chor.: Petra Špidrová

ZUŠ Stříbro
Hradištan: Chorál
chor.: Ing. Pavlína Šafusová

ZUŠ Tachov
Iva Bittová: Smuténka
chor.: Irena André

ZUŠ Němčice nad Hanou
Enya: Vejdi
chor.: Eva Štefková

ZUŠ Horní Slavkov
Zvonky
chor.: Petra Špidrová

Akordy ZUŠ Červený Kostelec
Loreen Mc Kenith: Řeč duše
chor.: Blanka Šourková

ZUŠ Němčice nad Hanou
ERA: Labyrint světa
chor.: Eva Štefková

ZUŠ Tachov
z rep. H. Hegerové: Kolotoč
chor.: Irena André

Akordy ZUŠ Červený Kostelec
Iva Bittová: Místo
chor.: Blanka Šourková

ZUŠ Němčice nad Hanou
Izraelské tance
chor.: Eva Štefková

lektorský sbor: Mgr. Jiří Lössl, pedagog,
choreograf, interpret
Jiří Zbořil, pedagog, interpret
Zita Pavlišťová, scénografka, kostýmerka,
pedagog
Ing. Zdeněk Popel, klavírista, korepetitor,
dirigent
Milan Hrabal, básník, vedoucí odboru
školské a kultury MěÚ Varnsdorf

TANEČNÍ ROZHLEDY®

TANAMBOURÉE Varnsdorf (podruhé)

5.3. - 7.3. 1999

To je parádkal! Představte si, že někde udělají první ročník velké taneční přehlídky. A to s tanečními semináři ve volných dopoledních, s večerním úvodním představením (Večer choreografií J.Lössla v provedení tanečního a pohybového divadla MY), vše v pěkném prostorném divadle.

Pozdrav posílám zejména Ing. Pavlíně Šafusové, která coby nová učitelka tanečního oboru ZUŠ ve Varnsdorfu to vzala za správný konec, Jarmile Šenové, ředitelce ZUŠ Varnsdorf, která má pro tanec pochopení a Jiřímu Lösslvi, který akci takřkajíc umělecky zaštiťoval.

Nadchlo mě zejména složení poroty, mám na mysli účast klavíristy a dirigenta Ing. Zdenky Popela a Milana Hrabala, básníka. Vždy jsem si představoval, že by v porotách měli sedět posvěcení lidé mimo tanec (taneční odborníci jsou nutní, ale vzal bych to půl na půl).

Zejména Milan Hrabal svými postřehy plnými moudrosti, ale i vtipu, byl „kořením“ poroty a potvrdil tak, že vnímaví lidé „odjinud“ jsou pro rozvíření čerstvého vzduchu v tanečních porotách nutní. Přesto mám k rozborovému

semináři mírnou výhradu a pro příští ročník radu. Neměli by v porotě být lidé z jednoho tábora, s jedním tanečním viděním, v tomto případě členové jednoho souboru. Při různorodosti jednotlivých dnešních tanečních proudů je pro pestrost hodnocení žádoucí pozvat různé jejich zástupce.

Varnsdorfská porota byla příliš souhlasná. Míněno v dobrém, nemusí si jít nutně všichni po krku, ale trocha jiskření mezi členy poroty i mezi porotou a objekty hodnocení by nezaškodilo.

Tanečně i choreograficky ve Varnsdorfu vynikl soubor Akordy ZUŠ Červený Kostelec. Jejich vystoupení snese nejpřísnější měřítko (zejména Místo) a učitelka Blanka Šourková má být na co pyšná. V dalším sledu se mi líbilo i Domino Zlín (Tanec o lásce a přátelství) i některé další věci. Úplný seznam účastníků, jak si to celostátní akce zaslouží, přinášíme v tomto čísle časopisu.

V každém případě se těším na Tanambourée 2000.

S výběrem se zajímavých rozhovorů vás seznámíme v příštím čísle TR.

-mn-

ZUŠ Stříbro - CHORÁL (chor.: Ing. Pavlína Šafusová)

Foto: BoD

Akordy ZUŠ Červený Kostelec - MÍSTO (chor.: Blanka Šourková)

Foto: BoD

Taneční divadlo Heleny Machové - premiéra

Premiéra Tanečního divadla Heleny Machové s názvem *Stromy života* 27. února v Pardubicích. Jako hosté večera vystoupilo BT Studio Nadi Gregorové a taneční soubor Dyzzair.

Jen krátce: *Stromy života* na mě zapůsobily daleko lépe než loňská premiéra, která mi námětem byla zcela cizí. Velmi dobře na mě zapůsobilo členění prostoru dřevěným vyvýšením, které bylo na jevišti. Každá anomálie prostoru nakonec hraje „s sebou“ a ozvláštňuje produkci. Navíc choreografie tuto prostorovou členitost využívá (posedávání tanečnic, různé pozice vleže v kostýmech na schodu apod.), takže fajn. Ocenil jsem zejména dobře připravené mladé tanečnice, výtečně sekundující tančící choreografce Heleně Machové. Pravda - už sám název „*Stromy života*“ napovídá, že se může jednat o soužití různých generací, také jednotlivé části se tak jmenovaly (např. Zrození, Zrání, Stáří aj.) nicméně mě necelistvost souboru rušila.

Celkově ovšem musím napsat, že převažovaly klady a Helena Machová mě tímto svým představením, které sice nepřevrátí český scénický tanec, příjemně překvapila.

Pro příští číslo připravujeme proto rozhovor s Helenou Machovou.

Zbývá ještě dodat, že jsem odjžděl z představení s jedním velkým překvapením - nevěřili byste, jak kvalitní knihu fotografií (i s faktografií souboru a taneční školy Heleny Machové) s názvem „*Taneční divadlo Heleny Machové*“ bylo před představením možné zakoupit. V česko - anglickém provedení, na křídě a s barevnými i černobílými fotografiemi, knihu dýchající prostorem. S touto knihou skutečně trumfuje Helena Machová nad profesionály, pokud nevěříte spojte se s ní. Mě naštěstí knihu poslala, takže díky!

-mn-

Taneční divadlo Heleny Machové - STROMY ŽIVOTA (chor.: Helena Machová)
Foto: BoD

Ceny Thálie 1998 - vyhlášení výsledků

Nelly Danko

Jiří Pokorný

Zora Šemberová
Cena Thálie 1998 za celoživotní dílo
v oboru balet

Díky začínající spolupráci s Českou Televizí Vám můžeme přinést záběry z vyhlásování Cen Thálie 1998 v Národním divadle. Na několika televizních záběrech přinášíme vítěze kategorie *Balet, pantomima, současný tanec*. Bližší informace naleznete v minulých číslech našeho časopisu a také na WWW stránkách

<http://www.bod.cz/thalie.htm>.

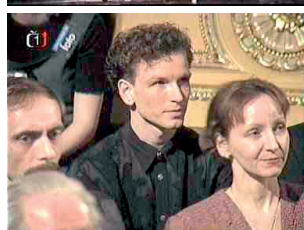
A protože je slušné uvádět autory fotografií, tentokrát přinášíme jména kameramanů přímého přenosu: Luboš Glavanakov, Ivan Mikita, Petr Fučík, Jiří Myslík a Zdeněk Uher. Digitalizace TV obrazu - BoD.

Tím končí naše zpravodajství z Cen Thálie 1998 a vy se již rozhlížejte, koho v roce 2000 budete nominovat na Ceny Thálie za poslední rok milénia, rok 1999.

BoD

Nelly Danko - ND Praha

Jiří Pokorný - ND Praha

Stá premiéra Pavla Šmoka!!!

Nová baletní premiéra, kterou shlédli diváci v Divadle F.X. Šaldy v Liberci (netradičně v sobotu a v neděli 13. a 14. února 1999) s sebou přinesla událost významnou v kontextu celého českého tanečního umění. Balet *Romeo a Julie* na hudbu P.I. Čajkovského, jedna ze tří částí večera, je již stou premiérou jednoho z nejlepších českých choreografů historie Pavla Šmoka. „Snad mě statistiky neklamou,“ říká dlouholetý šéf (dnes už bývalý) Pražského komorního baletu.

Zbylé dva balety, opět na hudbu Čajkovského vytvořili Jevgenij Loginov (*Francesca da Rimini*) a Petr Šimek (*Hamlet*).

U příležitosti premiéry jsem požádal Pavla Šmoka o rozhovor:

• Děláte *Romea a Julii* poprvé?

Pavel Šmok: „Už jsem kdysi dělal něco vzdáleně podobného v Ostravě, jmenovalo se to tuším *Závrať*. Byl tam stejný motiv nenávisti, ale příběh *Romea a Julie* jako takový dělám poprvé.“

• Nevadí vám omezený časový prostor?

„Vůbec ne, naopak. Nemám rád ukecané balety, představení ani ukecané lidi.“

• Od celovečerních zpracování *Romea a Julie* se tedy asi vaše verze v mnohém liší...

„V celovečerních baletech je na všechno spousta času, já se musel vyjadřovat ve zkratkách.“

• Takže jde spíš o pocity...

„Ne, kdepak. Nechci dělat žádnou postmodernu, spoléhat se na to, že všichni diváci znají děj do podrobností. Soustředil jsem se právě na děj. Pokud to samozřejmě Čajkovskij dovolí, pokud s tím souzní. On to napsal jako symfonickou báseň a ne balet jako Prokofjev. U toho je to dramaturgicky jednoduché.“

• Co jste dělal od premiéry *Kontrastů* v Malém divadle v Liberci koncem loňského roku?

„Obnovovali jsme *Zjasněnou noc* v Pražském komorním baletu, ale jinak nic. Mě už se nechce moc pracovat, protože jsem velmi líný.“

Děkuji za rozhovor.

Libor Tampier

Pavel Šmok na jedné z archivních fotografií

Foto: BoD

Medzinárodný festival súčasného tanca

Bratislava v pohybe '99

10. - 15. máj 1999

Bratislava - v divadlách Aréna, Stoka:

10. máj: Karine Pontiés (Belgicko)
Zuzana Bacová (Slovensko)

11. máj: AS Projekt (Slovensko)
Katarína Mojžišová (Slovensko)
Štúdio tanca (Slovensko)

12. máj: Charles Linehan (Veľká Británia)

13. máj: Cie. 2 in 1. (Maďarsko)

14. máj: Emmanuelle Huynh (Francúzsko)

15. máj: Liat Dror & Nir Ben Gal (Izrael)

Program v uliciach mesta:

8. máj: „Staré mesto inak“
tanečné predstavenie slovenských tanečníkov v uliciach mesta

9. máj: Vis Plastica (Rakúsko) - „site-specific“ predstavenie

Semináre:

pre amatérskych tanečníkov

7.-9. máj: České Centrum

Lucia Holinová - súčasná technika, Marta Poláková - improvizácie

pre profesionálnych tanečníkov a študentov umeleckých škôl

10. - 15. máj: Dvorana VŠMU

Mary Fulkerson - improvizácie

Asociácia súčasného tanca - Bratislava

na leto 1999 organizuje:

Letná tanečná škola - Bratislava

12. - 17. júl: DK Ružinov

Program: dychové cvičenia
súčasná technika
improvizácia
kontaktná improvizácia

Letná tanečná škola - Liptovský Mikuláš

23. - 28. apríl: Liptovský Mikuláš

Program: klasický tanec
jazzový tanec
technika M. Cunninghama
tvorivá dielňa (aj v prírode)

Bližšie informácie:

Asociácia súčasného tanca
P.O.Box 78, 810 00 Bratislava 1, Slovensko
tel/fax: 00421 - 7 - 64 789 144
00421 - 7 - 653 12 666 (A. Sedlačková)

Znáte Daniela Forró?

Daniel Forró za svým hudebním „kombajnem“ YAMAHA

Foto: BoD

Skladatel, interpret, hudební teoretik a publicista Daniel Forró je nepochybně částí veřejnosti znám jako bývalý člen skupiny Progres 2, nebo jako člen souboru Dama, Dama. Ideální však je slyšet ho při jeho vlastní produkci. Je výtečným instrumentalistou a skladatelem. Jeho hudba, využívající různých hudebních zvláštností a fajnovek (mikrointervaly, použití etnické hudby, užití zvláštních tónových řad, ad.) ve spojení s dokonalým „elektronickým“ kabátem se přímo nabízí pro scénické zpracování. Proto jsem se rozhodl představit ho čtenářům Tanečních rozhledů.

• Určitě píšete scénickou hudbu, mohli byste mi říci něco na toto téma?

Daniel Forró: „Od roku 1981, kdy jsem začal psát scénickou hudbu, jsem udělal asi 100 scénických kompozic pro divadla. Z toho je zhruba 17 muzikálů. Po roce 1990 se ale situace změnila, divadla neměla peníze, braly se různé archivní věci... V poslední době dochází k pomalému obratu, doufám, že budou zase další zakázky.“

Dělal jsem ponejvíce s režisérem Standou Mošou, nebo s Mertou, některé dnes legendární muzikály. Dělal jsem v Brně, na Slovensku, v Čechách, v Národním divadle, v Německu. Zrovna mi Standa Moša telefonoval - budeme dělat podruhé Romea a Julii.“

• Vaše hudba vybízí k tanečnímu ztvárnění. Dělal jste něco přímo pro tanec?

„Spolupracoval jsem a spolupracuji s brněnským souborem Mimi Fortunae, kteří dělají dost zajímavé věci. Nemohli jsme se nepotkat v Brně s Hankou Smičkovou-Látalovou, takže už před lety jsme spolu dělali celou řadu věcí. Společně s Milošem Štědrým jsme se podělili o hudbu pro Mimi Fortunae pro dílo o Villonovi „Teď na krk oprátku ti věším“. I po letech na toto pásmo historických tanců rád vzpomínám.“

Svého času, kolem roku 1991, dělal v Brně Igor Vejsada experimentální balet, který se bohužel nakonec rozplynul do neznáma a Igor Vejsada odešel do Izraele. Připravili jsme tehdy spolu s Vejsadou také jednu věc.

Rád bych pro tanec dál něco dělal, ale zatím mě nikdo neoslovil a sám nemám čas hledat kontakty, při mém časovém vytížení. Ale s chutí bych zase něco pro tanec napsal.“

• Když jste potom viděl pohybové ztvárnění vaší hudby jako divák, jak to na vás působilo?

„Vyšlo to pěkně. - Ještě si vzpomínám, že jsem psal hudbu i pro jazz-gymnastiku i pro sportovní gymnastiku. To byla obrácená práce - měl jsem dané vteřiny na pohyb, přesnou stopáž na všechno, věděl jsem, co se má vyjádřit pohybem... Dostával jsem v této práci naopak pohyb do muziky.“

• Obrátíme se k rockové hudbě.

„Rock jsem přestal hrát v roce 1984, když jsme rozpustili skupinu Bronz, předtím jsem byl v Progres 2, od roku 1977 až po Dialog s vesmírem, 1. českou rockovou operu. Potom jsem nastoupil na JAMU, a to byl jeden z důvodů, proč jsem toho nechal. S Bronzem, ve kterém byl i Pavel Váně, jsme se v roce 1984 „svezli“ s vlnou zákazů a přestali jsme účinkovat, šlo hlavně o jednu píseň, kde aparátčíci překroutili smysl textu - článek byl o nás i v Rudém Právu, ve stylu „...jak je možné?...“

Po rocku se mi stýská, hodně jsem ho poslouchal - Pink Floyd, Genesis, King Crimson, Emerson, Lake and Palmer, Yes... A Collegium Musicum! Ke „kytarové“ hudbě jsem se dopracoval později, rád si poslechnu dobré bluesové kytaristy...“

• Co byste řekl o etnické hudbě?

„Už v šedesátých letech Beatles jeli do Indie a studovali tam všechno možné. Byla to móda i dnes je to šílená móda. Syntéza různých stylů - ale mám pocit, že se to dělá často vy kalkulovaně, pomocí „samplerů“ - vezme se nahrávka z Afriky, něco se k tomu přimíchá, nad tím kvílí maďarská zpěvačka... to není syntéza, to je koláž. To udělá kdekdo.“

Osobně se snažím ve smyslu Janáčka, Bartoka nebo Stravinského jít ke kořenům a odhalit tam společné znaky, které jsou mezi různými hudebními kulturami. Přivádí mě to k mikroladění, k pentatonice. U mě tento zájem je odjakživa, není to vy kalkulované. Když jsem si kdysi dávno chytl na rádiu „nějaký“ Irán, už jako děcko jsem tím byl fascinován. I tím, jak to našemu uchu zní falešně. Hudební exotika mě hodně lákala.“

Děkuji za rozhovor.

P.S.

Pražským i dalším tanečním profesionálům doporučuji zajímat se o hudbu Daniela Forró. Pro autorský společný projekt je případným výtečným spolupracovníkem díky svému syntetickému hudebnímu zaměření: Pohybuje se mezi styly, od vážné hudby (doktorandské studium kompozice na JAMU Brno) až po rockovou přímou, či syntézu všech možných, pro laika i nesmyslných hudebních prvků. A co si složí, díky vlastnímu vynikajícímu technickému vybavení si i zahráje a nahraje.

-mn-

Philip Morris Ballet Flover Award

Čerstvým držitelem této ceny za rok 1998 je sólista baletu Národního divadla v Praze Stanislav Fečo. Vyhlášení proběhlo 21. 2. 1999 v Národním divadle v Praze. U nás se tato cena udělovala po šesté, předcházejícími držiteli jsou Tereza Podařilová, Jiří Pokorný, Hana Vláčilová, Jana Kosíková a Zuzana Susová.

Obsah

Úvodníček.....	3
Mimi Fortunae Brno u kulatého stolu... 3	
Alena Pešková - od tance k tanci	6
Jiří Rebec: Nikdy nebudu spokojený	9
Po stopách	
Malého tanečního seskupení Brno	10
Rastislav Letenaj:	
Bratislava - Pardubice	11
Víte o tom?	12
V příštím čísle přineseme.....	12
Šárka Vrašťáková o novém projektu ..	13
TANAMBOURÉE Varnsdorf (poprvé) ...	14
TANAMBOURÉE Varnsdorf (podruhé) .	14
Taneční divadlo	
Heleny Machové - premiéra	15
Ceny Thálie 1998 -	
vyhlášení výsledků.....	15
Stá premiéra Pavla Šmoka!!!	16
Mezinárodní festival	
súčasného tanca.....	16
Znáte Daniela Forró?	17
Philip Morris Ballet Flover Award	17
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!	18

TANEČNÍ ROZHLEDY®

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: 0465-525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: 0465-524352, mobil: 0602-416913, <http://www.bod.cz>, E-mail: bod@bod.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 30,-Kč

Cena výtisku při předplatném 25,-Kč

Celoroční předplatné 275,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131, P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: 0465-524352, mobil: 0602-416913, <http://www.bod.cz>, E-mail: bod@bod.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá autor (platí i pro inzerci).

Redakce **TANEČNÍCH ROZHLEDŮ** se nemusí vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí podpis a adresa (abychom se eventuálně mohli s pisatelem spojit), uveřejněny nebudou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel./fax: 0465-525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ Přeprava č.j.: 2244/98 ze dne 1.6.1998

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

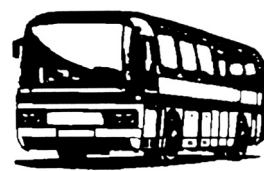
svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax: 0465 - 525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELEM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU

LUBOMÍR ZÁŘECKÝ

Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.: 0465 - 523974

LABORATORNÍ ZPRACOVÁNÍ
FOTOGRAFIÍ
PRO NÁŠ ČASOPIS PROVÁDÍ
FOTO IRENA
Smetanova 615, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: 0465 - 526295

**FOTO
IRENA**

SOUKROMÁ INZERCE

Toto místo je vyhrazeno pro soukromou inzerci. Sháníte hudbu, látky na kostýmy, někde jste něco ztratili? Nebo naopak něco nabízíte, či jste něco našli?

Ceny soukromé inzerce jsou následující: 1. řádek 30,-Kč, každý další 10,-Kč. Inzerát bude otištěn po zaplacení zaslané složenky.

Uveřejňujeme pouze inzeráty v souladu s platnými právními předpisy a s úplnou adresou inzerenta. Inzeráty pod značkou neotiskujeme.

Inzeráty zasílejte na adresu vydavatele uvedenou vlevo v tiráži.

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji je 30,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku 5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 25,-Kč!

Stačí **čitelně** vyplnit objednávací lístek a zaslat jej na adresu vydavatele. Také můžete použít formulář na, který je na Internetu na stránkách našeho časopisu. Ty najdete na adrese <http://www.bod.cz>

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA - NEVYSTŘIHUJTE - KOPÍRUJTE

Objednávám předplatné časopisu **TANEČNÍ ROZHLEDY** od nejbližšího možného čísla za cenu 25,-Kč za číslo.

Příjmení a jméno předplatitele..... :

Ulice a číslo popisné..... :

PSČ a město..... :

Předplatné uhradím..... : ☐ složenkou

☐ fakturou

Datum a podpis (razítko)..... :

ZONER software, s. r. o.

český producent grafického a publikačního software

vyhlašuje

3. ročník soutěže

pro žáky základních a středních škol v kreslení na počítači

PRESENT GRAPHICS '99

v kategoriích

VEKTOROVÁ GRAFIKA

pro práce nakreslené v editorech

Zoner Callisto a Zebra pro Windows

a

BITMAPOVÁ GRAFIKA

Pro práce nakreslené v editoru

Zebra pro DOS

Přihlášky do soutěže je možno zasílat na adresu pořadatele do
10. září 1999.

Uzávěrka pro soutěžní práce je
15. října 1999.

Finále a vyhlášení výsledků proběhne v listopadu
na výstavě Present PC v Plzni.

Veškeré podrobnosti, vč. on-line verze přihlášky naleznete na stránkách
<http://www.present-graphics.cz>

36. MTF ZLATÁ PRAHA SVĚT HUDBY VE VAŠEM POKOJI, SVĚT HUDBY VE VAŠEM KINĚ

3. května: Žofín - Pocta tv producentům

EUROARTS INT.: HVĚZDY NA NEBI VÁŽNÉ HUDBY

- 14⁰⁰ Debussy s Danielem Barenboimem (slavný dirigent ve světě ticha, kláves a impresí), 60 min
15³⁰ To nejlepší z EuroArts (sestřih pořadů končícího desetiletí), 60 min
18⁰⁰ Claudio Abbado, Gala from Berlin (novoroční koncert hvězd), 90 min

4. května: Žofín - Pocta tv producentům

RM ASSOCIATES: OD KLASIKY K MODERNĚ

- 14⁰⁰ Christa Ludwig Masterclass (zpěvačka, kterou poznala i Praha, vyučuje ve Vídni), 60 min
15³⁰ Anne-Sophie Mutter a houslové sonáty L. van Beethovena (nejkrásnější houslistka, nejkrásnější pořad...), 58 min
17⁰⁰ Kronos na jevišti - Černý anděl a Opera duchů (kulturní kvartet a hudba spjatá s Vietnamem a Čínou), 54 min

5. května: Žofín - Pocta tv producentům

RHOMBUS MEDIA INT.: VÁŽNÁ HUDBA V SOUVISLOSTECH

- 14⁰⁰ Yo-Yo-Ma inspirován Bachem: šest gest (slavný violončelista se setkává s proslulými krasobruslaři), 55 min
15³⁰ Koncert Aran juez (kytarista Pepe Romero a dirigent Sir Neville Marriner s orchestrem), 28 min
Noci ve španělských zahradách (krásy Alhambry v hudbě Manuela de Falla), 30 min
17⁰⁰ Třicet dva krátkých filmů o Glennu Gouldovi (slavný klavírista hraje a filosojuje), 93 min

6. května: Žofín - Pocta tv producentům

SALIERI MOZART - SVĚTOVÉ TELEVIZNÍ PREMIÉRY

- 10⁰⁰ Salieri (vinen, či nevinen?), ČT Brno, 46 min
11⁰⁰ Mozart a jeho K 621 b (tajemství skladby pro basový roh), Kalamazoo Int. Paříž, 60 min

3. května: Mat - Pocta tv producentům

EUROARTS INT.: DEN (LATINSKÉ) AMERIKY

- 18⁰⁰ PACO DE Lucia: Světlo a stín (kytarový čaroděj hraje a vypráví), 60 min
Andalusie: Mé španělské srdce (o kytáře, rytmech a Španělsku), 28 min
20³⁰ Paříž: Hudební jízdenka světem (různé hudební žánry nad Seinou), 28 min
Ozvěny génia: Miles Davis v Evropě (legenda trubky o svých evropských vlivech), 60 min

4. května: Mat - Pocta tv producentům

RM ASSOCIATES: DEN POPU A ROCKU NA OBRAZOVCE

- 18⁰⁰ ABBA: Vítěz bere všechno (pořad mj. o novém muzikálu), 52 min
Ute Lemper: Tisíc a jeden život (příběh novodobé Marlene Dietrichové), 59 min
20³⁰ Sting (o hudbě, deštých pralesích a o životě), 56 min
Irish Rock Music, 53 min
Van Morrison (legenda irského rocku), 27 min

5. května: Mat - Pocta tv producentům

LA SEPT/ARTE: WORLD MUSIC NA OBRAZOVCE

- 18⁰⁰ Cesaria Evora (Fado v podání zpěvačky z Kapverdských ostrovů), 52 min
Carlinhos Brown: Princ z Bahie (brazilská hudba, brazilská chudoba), 52 min
20³⁰ Fayrouz (rock a Orient, Libanon a Hollywood), 52 min
Jimmy Cliff (legenda reggae z Jamajky), 52 min

3. května: EVALD - Pocta tv producentům

EUROARTS INT.: JAZZOVÝ DEN

- 17⁰⁰ Blue note (příběh dvou Evropanů, kteří v Americe natáčeli Jazz), 80 min
New York (megalopole jazzu), 28 min
20⁰⁰ New Orleans: Oheň na Bayou, 28 min
Základem jazzu je blues, 28 min
Život a doba Little Jimmy Scotta, 60 min

4. května: EVALD - Pocta tv producentům

RM ASSOCIATES: TANEČNÍ DEN

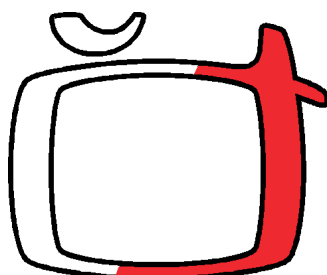
- 17⁰⁰ Jiří Kylián - Bella Figura (nejnovější tv dílo slavného choreografa), 32 min
Darcey Bussell - (průvodce inteligentní ženy baletem), 60 min
20⁰⁰ Ultima Vez - La Mentira (moderní tanec, moderní kamera), 50 min
V Kambodži patří tanec bohům, 52 min

5. května: EVALD - Pocta tv producentům

NCV ARTS: DEN COUNTRY A JAZZU

- 17⁰⁰ Nashville do naha: Pro žádného chlapa bych neumřela, 52 min
Nashville do naha: Hillbilly Hollywood (Školení písničkářů), 52 min
20⁰⁰ Jazzoví hrdinové: Theolonious Monk - Hravé klávesy, 30 min
Wes Montgomery - Dobrosrdečná kytara, 30 min
Ella Fitzgerald - Jde o zpěvačku, ne o píseň, 30 min
John Coltrane - Troubení na duši, 30 min

There are different television festivals
where one can see programmes
on a multitude of topics.
But there is only one festival
in the whole world dedicated to music
and dance on television screen.

ČESKÁ TELEVIZE

Jsou různé televizní festivaly,
na nichž jsou k vidění pořady
o všem možném. Ale jen jediný
festival na světě, který se
cíleně zabývá hudbou a tancem na
televizní obrazovce.